

Každý máme svůj rukopis

**Eva Vaňková,
floristka
a pedagožka**

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
3/2026 / ročník XXXVI / 39 Kč

9 Jak jezuité změnil tvář Kutné Hory
17 Procházka chrudimskými kostely

12 Letohrad a kněz Antonín Buchtel
22 Z Nepomucena do Hradce Králové

„Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku.“ (Jan 15,27)

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ

mládeže

28. 3. 2026 • 9.30 • FILHARMONIE HRADEC KRÁLOVÉ

všechny informace najdeš na diecezko.cz

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Pracovat na třibení vkusu
Eva Vaňková
- 9 **liturgie**
Kadidlo
- 10 **seriál**
Intronizace
královéhradeckých biskupů
- 12 **kultura**
Jak jezuité změnili tvář
Kutné Hory
- 14 **historické osobnosti diecéze**
Antonín Buchtel
- 17 **osobnosti diecéze**
Procházka chrudimskými
kostely / Tomáš Pavlík
- 21 Z Nepomucena až do
katedrály Svatého Ducha
P. Vojtěch Novotný
- 26 **pastorace**
- 30 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník.

Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35/44,
500 03 Hradec Králové.

Adresa redakce:
Tiskové odd., Velké nám. 35/44,
500 03 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 /5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

Redakce Adalbertu si vyhrazuje právo
na krácení příspěvků nebo nevydání
příspěvků doručených redakci.

ISSN 2570-7531

Světec pro postní dobu

San Juan de Dios

Na třetí postní neděli připadá památka sv. Jana z Boha. Vlastním jménem to byl Juan Dindad a narodil se 1494 v Montemoru v Portugalsku. Pocházel z chudé a zbožné rodiny. V osmi letech utekl z domova a žil velmi dobrodružným životem. Jeho matka časem žalem umřela a otec vstoupil do kláštera. Jan byl do svých 42 let pastýřem, vojákem, sluhou, pouličním prodávčem, a nakonec i knihkupcem ve španělské Granadě.

Nový život

Jednou zaslechl kázání Jana z Avily, změnil ze dne na den svůj život tak dramaticky a okázale, že ho na čas zavřeli do blázince. Tam na vlastní kůži poznal otřesné poměry, které vládly v tehdejších špitálech. To ho přimělo k rozhodnutí, aby zbytek svého života zasvětil nemocným a opuštěným. Založil svůj vlastní špitál, kde nemocní dostali odbornou péči a usiloval o to, aby se vše dělo na základě opravdové lásky k bližnímu. Postupně se k němu přidávali další obětaví muži a vznikl tak řád Milosrdných bratří. Zemřel 8. 3. 1550. Bylo to následkem těžké nemoci, kterou dostal po záchraně tonoucího chlapce z ledové vody. Původně byl považován za blázna, a nakonec se s ním Granada rozloučila jako s dobrodincem chudých a nemocných. 1690 byl svatořečen a později byl prohlášen za patrona nemocnic.

S Bohem a pro Boha

Jan v dětství způsobil velkou bolest svým rodičům, a během dlouhých let nežil dobrým životem. Ale v čase milosti – po kázání Jana z Avily – radikálně změnil život. Dá se říci, že jak divoce žil před tím bez Boha, tak později o to intenzivněji žil s Bohem a pro Boha. Nebál se posměchu a nepochopení a nebál se být pravdivý za všech okolností. Popisuje to krásně Svatoslav Gosman v knize Následování Krista. Je to příběh z nevěstince, kam Jan přišel, a jedna z jeho obyvatelek vypráví:

Janova metoda

„Jan v mém pokojíku zavěsil na hřebík svůj krucifix a já čekala, že mne bude nutit k pokání a přemlouvat mne, abych zanechala svého hříšného života, jak se snažili jiní kněží. Místo toho ale k mému překvapení Jan sám padl na kolena před křížem a začal vyznávat všechny hříchy, kterých se v životě dopustil. Byly jsme všechny úplně zkoprnělé, protože ten člověk otevřeně a nahlas vyznával takové věci, o kterých lidé nechtějí často mluvit ani o samotě s knězem. Nikdy bych nemyslela, že tenhle zbožný člověk byl dříve takový hříšník. Pochopila jsem také, že nám toto všechno vykládá proto, abychom poznaly, že i přes svou hříšnost došel odpuštění. Padla na mne taková lítost, že jsem si klekla vedle něj a modlila se spolu s ním. Cítila jsem s jistotou, že nejsem tak docela ztracená. Pochopila jsem tu neuvěřitelně prostou pravdu, že stačí upřímná a velká lítost a vše je Boží láskou skrze utrpení našeho Pána odpuštěno...“

Prožíváme půst

Myslím, že tento příběh může být pro nás obrovským povzbuzením, abychom i my dali sobě šanci k novému začátku. I nám Bůh nabízí smíření a odpuštění, obzvláště těm, kteří to už dlouho odkládají. A věřme, že nejlepší cestou je pak cesta sloužící lásky, jako to ukázal svatý Jan z Boha.

S požehnáním všem

P. Jan Linhart)

Pracovat na tříbení vkusu

Její květinové vazby zdobí kostely, obřadní síně a další prostory. Práce s květenou a různým býlím se stala součástí osobnosti **Evy Vaňkové**. Vyjadřuje jimi emoce a Boží krásu stvoření. I proto bývají jejími vazbami ozdobeni také snoubenci. Nakonec, i já jsem měl kdysi v klopě mého svatebního saka rostlinný šperk z jejích rukou.

77 **Vaše květinové vazby jsou vyhlášené. Jak to všechno začalo?**

Pocházím z Litomyšle a žiji zde i v současné době. S manželem, dětmi a všelijakou zvířenou bydlíme na statku, který patří naší rodině někdy od poloviny 19. stol. Od mala jsem měla blízko k přírodě a nejprve jsem chtěla být veterinářkou, ale pak se tak nějak stalo, že jsem začala mít blíž k rostlinám, až jsem se nakonec přihlásila na Střední zahradnickou školu do Kopidlna. Již tam jsem si oblíbila floristiku, i když jsem si nikdy nemyslela, že se s ní budu živit. Potom jsem se dostala na všeobecné zahradnictví na Zahradnickou fakultu v Lednici na Moravě, tehdy Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně. A tam už jsem floristice propadla. I když jsme ji v rozvrhu moc neměli, tak jakmile se naskytla nějaká příležitost jít někam aranžovat, tak jsem se hned přihlásila. A taky tam byla knihovna se spoustou odborné zahraniční literatury, a to pro mne byla velká studnice informací. Po škole a krátké zkušené ve Švýcarsku jsem nastoupila jako učitelka odborných předmětů na dnes Střední školu zahradnickou a technickou v Litomyšli, kde jsem doposud. Stále se snažím vyhledávat nové informace v oboru, absolvovala jsem různé semináře a kurzy u nás i v zahraničí. Nicméně, svůj největší floristický sen jsem si splnila až před nedávnem. A to bylo studium a pak složení mistrovské zkoušky na známé Akademie für Naturgestaltung v rakouském Zwettlu, pod vedením Franz-Josefa Weina.

77 **Stala jste se přebornicí na vazby.**

No, výraz přebornice se v našem oboru nepoužívá, a kdyby, tak jsou u nás mnohem větší přeborníci, než já. Nicméně mě to na té střední nějak chytlo a nepustilo. Dostala jsem příležitost reprezentovat školu na Děčínské kotvě – mistrovství ČR ve floristice. Skončila jsem sice někde vzadu, ale už jsem tím byla uchvácená.

77 **Čím jsem starší, tím ty mety míň řeším. Asi mi bude stačit, když moje kytky, které vypěstuji, budou dělat radost lidem, ať už v kostele nebo na různých oslavách či pomohou svou krásou zmírnit zármutek po odchodu někoho blízkého. Metou každého pedagoga je umět zaujmout své žáky ve škole tak, aby je to bavilo.**

Když jsem se pak dostala na vysokou školu, tak jsem se hned v prvním ročníku přihlásila, že chci jet do Děčína znovu a měla jsem štěstí, prošla jsem výběrovým kolem a mohla tam opět jet. Tato soutěž pro mne byla a je neustále obrovskou studnicí informací. A pak jsem se i díky diplomce dostala do Německa

a mohla vidět tu floristiku ze zahraničních časopisů naživo, a to bylo teprve něco.

77 **V jakém poměru musí mít člověk talent vůči praxi a studiu?**

Talent je fajn, nicméně i floristika je „jen“ řemeslo, takže takový ten technický a estetický základ se může naučit člověk i bez talentu, pokud jen trochu více chce. Ale pokud má člověk pracovat kreativně, tak je talent nezbytný. Ale sám o sobě by nestačil, je k němu třeba ještě dalších darů jako jsou třeba pracovitost, cílevědomost, trpělivost. Pokud nejsou, tak je i ten talent na nic.

77 **Dá se rostlinná vazba udělat úplně ze všech materiálů?**

Jasně, jen v některých hraničních případech to asi moc lidí nepochopí a neoceňují. Většina laiků si floristiku představuje jako hraní si s krásnými kytičkami, ale lze pracovat i s kopřivami či bodláky. Na jedné předváděčce jsem vytvářela kompozici, kde měl „plevel“ hlavní roli. Myslím, že i diváci byli s výsledkem velmi spokojeni.

77 **Berete inspiraci v přírodě nebo se učíte od kolegů?**

Oboje. Člověk by měl být jako houba, nasávat a neustále se dívat kolem sebe, protože neví, co ho kdy osloví. Může to být nádherný květ na zahradě, spadlý list na cestě nebo obyčejná touha vyzkoušet něco nového, co jsem viděla jinde.

Šaty z chvojí a mechu, ale princezna to není... Rodina, floristika a zvířata – život Evy Vaňkové

77 Jak často vás někdo překvapí zcela netradičním nápadem?

Díky tomu, že se dnes mnoho lidí z našeho oboru prezentuje na sítích, tak je to snad téměř denně. Musím se přiznat, že snad ani jiná témata než floristiku nebo zahradnictví tam nesleduji. To už je taková nemoc z povolání.

77 Překvapujete tedy i vy sama kolegy?

Tak doufám, že občas ano, ale určitě to nejsou žádné velké výstřelky. Já jsem obecně spíš takový tradicionalista.

77 Na čem jsou založeny soutěže?

Máte-li na mysli hodnocení, tak je to hodně podobné jako v krasobruslení. Také máme estetiku a techniku a také se to přepočítává nějakými koeficienty, které kladou u juniorů větší důraz na techniku a u seniorů na estetiku a kreativitu. Ale pro mne osobně jsou soutěže, krom toho, že se tam zase mnoho nového naučím, setkáním s přáteli a kolegy floristy. A na to vždy velmi těším.

77 Učíte vazbu v Litomyšli na střední škole. Co musí žáci nejprve zvládnout?

Začínáme základními technikami jako je vázání, vypichování, lepení a další. K tomu postupně vysvětluji estetiku. Pak to začínáme propojovat a v posledním ročníku už žáci dostávají zadání, na které

mají samostatně reagovat. A samozřejmě stále pilujeme techniku a bavíme se o estetice, jak by to šlo ještě udělat jinak, či proč takhle ne. Jedním z vrcholů, kromě praktické maturity, je pak i závěrečná práce ve čtvrtém ročníku, kterou si žáci sami navrhnou, vytvoří a prezentují veřejnosti na naší vánoční výstavě.

77 Pochlubte se úspěchy vašich žáků na soutěžích.

Tak předně, nejsou jen moji žáci, na těch úspěších se podílejí i další kolegové, kteří

Ukázky práce pro Litomyšlské dny barokní tradice

Se studentkami na Flora Olomouc

floristiku u nás na škole vyučují. Já už pak často třeba jen ladím formu a cizeluji. Ale mohu říct, že úspěchů bylo již docela dost. Naši žáci již dosáhli na mistrovské či vicemistrovské tituly z Čech a Slovenska, mají mnoho ocenění z dalších menších soutěží. Ale o tom to asi není. Jsem ráda za každého žáka, kterého to jen trochu baví a u floristiky zůstane. Bohužel většině z nich spadnou během studia růžové brýle a zjistí, že je to obor poměrně náročný a opustí ho.

77 Je nějaká rada pro toho, kdo by chtěl s vazbami či aranžemi přírodnin začít?

Prostě začít. A pak k tomu studovat. Dnes je již dostupná kvalitní literatura i v češtině, samozřejmě se dá najít mnoho informací na internetu, ale tam je třeba se naučit rozlišovat, co je kvalitní floristika a co jen brak. A dál je dobré také pracovat na tržbení si vkusu obecně, návštěvou výstav, muzeí, architektury.

77 Jaká je zásadní chyba, která se běžně dělá?

Třeba do sandálů nepatří ponožky. A u květin? Osobně nemusím, když někdo používá velmi silný barevný kontrast v poměru 1:1, také nemám ráda výrazné velikostní kontrasty. To funguje málokdy. Žákům říkám, že to je jako kdyby dostali úkol vylézt ze země na dva metry vysokou zeď, což není nemožné, ale dá to moc práce. Ale když si k tomu přistaví

Ⓛ Kytice na téma Hojnost

Ⓛ I z polí a zahrad se dají přinést skvosty

Ⓛ Ve škole vypěstováno

schůdky – použijí například víc velikostí květů než jen malinký a obrovský, tak je takový úkol snáze splnitelný a výsledek příjemnější – harmonický. A o dosažení harmonie nám ve floristice většinou jde.

Ⓛ Ke kostelním aranžím se musí přistupovat jinak?

Neřekla bych. I při jiných příležitostech jsou nějaké hranice. Stále je třeba myslet na technické věci jako trvanlivost, stabilitu, aby nedošlo k poškození něčeho jiného. No a pak je tu ona estetika, a to je

hodně o zvyklostech ve farnosti. Někde se přísně dodržuje symbolika zejména u barev, doplňků. Já vzhledem k tomu, že po většinu roku v kostelích aranžuji z toho, co si vypěstují na zahradě, nebo někde seberu v příkopu a nebo někdo daruje, tak to až tak neřeším. Když je materiál, tak se snažím do té barvy trefit, ale když se neurodí-nerozkvete, tak je tam holt nějaká jiná. Ale vždy se snažím, aby to tomu kostelu slušelo. Takže hodně mne při výběru a kombinaci materiálu ovlivňuje tvarosloví architektury, mobiliáře a barevnost prostoru.

Ⓛ Jaké květiny máte vy sama nejraději?

Asi všechny co rostou u nás, tím myslím klidně i ten plevel a nebo co se dá u nás s trochou péče vypěstovat. Do exotických květin se pouštím nerada.

Ⓛ Dostáváte ráda květiny, přestože jich máte kolem sebe mraky? Není to nošení dříví do lesa?

No jasně, že ráda dostávám květiny, jen se málokdy najde odvážlivec, který mi je

Ⓛ I květiny se musí umět nafotit

Ⓛ Je ve zkratce několik principiálních rad ke tvorbě květinové vazby?

Musí to držet pohromadě. Nesmí to nic poškodit ani bránit běžnému provozu. A pak už je možné si hrát s proporcemi v prostoru, barvami, tvary, liniemi, materiály.

Ⓛ Jak hodně ovlivňuje obor móda, trendy? Média nám pravidelně před Vánocemi servírují barevné trendy blížící se vánoční výzdoby.

Tak samozřejmě vliv tam je, dokonce v Německu tvoří vlastní trendy pro floristiku. Nicméně móda se asi nejvíc dotýká svatební floristiky, nebo květinových šperků. A nové trendy v designu interiéru zase interiérové floristiky. Také trend zdravého životního stylu přivádí mnoho lidí k udržitelnému pěstování i aranžování květin.

Ⓛ Kámen a rostliny si rozumějí

Kopřivy a bodláky

Když ruce na úrodu nestačí

Ve stylu baroka

doneše. Naštěstí manžel mezi ně patří, a tak je u nás při oslavách na stole i květina, kterou jsem nedělala já.

Našla jste si ve své práci svůj styl, podle kterého třeba vaši kolegové ihned poznají, že je to vaše práce?

Asi ano, protože už vícekrát se mi stalo, kdy mi někteří kolegové řekli, že ihned poznali moji práci. Každý máme svůj rukopis. Ale pokud se chce někdo posunout trochu jinam, tak to stojí trochu víc přemýšlení při práci a hodně pozornosti, aby to nesklouzlo do již zajetých kolejí.

Je třeba si vazby a dekorace dopředu kreslit, tak jako to většinou dělají oděvní návrháři?

Osobně je kreslím jen při komunikaci s někým jiným, protože tam je ten obrázek nenahraditelný, abychom se dohodli na společném cíli. Nebo když si nejsem jistá ohledně proporcí či tvaru v prostoru, který ještě neznám. Tak to je taky dobré si to nakreslit třeba do fotky a člověk si tak uvědomí spoustu souvislostí a není pak na místě samotném zaskočen.

Musí člověk ve vašem oboru technologicky rozumět flóře, třeba jako zemědělec hospodaření na poli?

Někdo říká, že ne, ale já si myslím, že je to výhodou. Člověk si při té péči

uvědomí stavbu konkrétní rostliny, což je dobré vědět, pokud chci dělat aranžmá blízka přírodě. A když pozoruji fáze růstu a vím, kdy je nejlepší ji sklízet, tak se nestane, že nakoupím podtržený či příliš starý květ, čímž by se významně zkrátila trvanlivost vytvářené dekorace. Proto se u nás ve škole i budoucí floristé seznamují s tím, jak vypěstovat rostliny, se kterými pracují.

Kam se vaše práce doposud dostaly na TOP místa, události, k osobnostem?

Na zajímavá místa jsem se dostala hlavně díky škole, např. na naše velvyslanectví v Rakousku, Francii i Německu. Díky Svazu květinářů a floristů, jehož jsem členem, jsem byla aranžovat v našem parlamentu nebo na naší největší květinové výstavě Flora Olomouc. Díky jedné spolužačce z vysoké školy jsem byla ve skupině floristů, kteří aranžovali Průmyslový palác v Praze pro firmu L'Oréal Paris. Což byla moc zajímavá

a nezapomenutelná akce. Děkala jsem i kytici pro první dámu a různé významné osobnosti z politického i kulturního světa, které navštívili naše město. Třeba pravidelně připravuji vazbu pro herečku Simonu Stašovou, stejně se mohly těšit květinami z mé dílny i světové operní pěvkyně Gabriela Beňačková a Soňa Červená. Takových osobností bylo více.

V každém oboru jsou nějaké mety. A ve floristice?

To je osobní věc každého floristy, co je pro něj vrcholem. Já jsem nedávno jedné mé osobní mety dosáhla – složení mistrovských floristických zkoušek na Akademii für Naturgestaltung ve Zwettlu. A jaká bude ta další, to zatím nevím. Čím jsem starší, tím ty mety míň řeším. Asi mi bude stačit, když moje kytky, které vypěstují, budou dělat radost lidem, ať už v kostele nebo na různých oslavách či pomohou svou krásou zmírnit zármutek po odchodu někoho blízkého. Metou každého pedagoga je umět zaujmout své žáky ve škole tak, aby je to bavilo. A bude mi dělat i radost, abych taky trochu šetrila tu naši přírodu, když se moje floristika bude dát co nejvíce zkompostovat nebo zrecyklovat a nezůstanou po mně kupy jednorázového odpadu. Takže, když se na to tak dívám, to vlastně není zase tak málo.

Má vaše farnost zájem o workshop?

Pokud by měly některé farnosti či vikariáty zájem o uspořádání floristického workshopu s Evou Vaňkovou, stačí se jí ozvat na: eva.janec@centrum.cz. Ráda přijede a bude zájemce inspirovat svými zkušenostmi a netradičními nápady.

Kadidlo

Kadidlo je vonná pryskyřice, která se získává z některých stromů v Orientu a již od starověku se v různých kulturách používá při náboženských obřadech: na ohni se pryskyřice rozpálí a její **vonný dým** stoupá vzhůru, očišťuje vzduch a naplňuje posvátné místo.

Křesťané s užitím kadidla nejprve váhali, protože bylo až příliš spojeno s pohan-skými kulty. Ale když riziko nesprávného vnímání pominulo, stalo se kadidlo součástí také křesťanské liturgie a používá se dodnes.

Symbol modlitby a oběti

Základní význam kadidla je symbol modlitby a oběti, která stoupá vzhůru k Bohu. Tímto pojetím křesťané navazují na zvyklosti Jeruzalémského chrámu, v němž v Ježíšově době vůně kadidla doprovázela každodenní ranní i večerní oběť. Také v naší liturgii se přináší kadidlo v ranních chválách a nešporách i při mši jako vyjádření prosby i oběti chvály.

Projev úcty

Jiný význam kadidla je projev úcty. Tímto pojetím křesťané navázali na civilní starověký obyčej nosit před váženými obyvateli pánev s kouřícím kadidlem, které je mělo uchránit od městského pachu. Kadidlo se nyní při bohoslužbě nosí v průvodech, aby naznačilo, že mezi nás přichází Kristus. Okuřuje se jím kříž, evangeliář či paškál jako symboly našeho Pána. Kadidlem se ovoní také obrazy či ostatky svatých z úcty k osobám, které reprezentují. Také při pohřbu se tělo zesnulého z úcty okouří kadidlem, neboť bylo chrámem Ducha Svatého.

Prostředek očištění

Konečně se kadidlo používá jako prostředek očištění a uzdravení. V minulosti se takto přinášelo do domácností

nemocných u příležitosti posledního pomazání. Ještě dnes nám zůstal zvyk vykouřit příbytky na svátek Tří králů: provonět naši každodennost Boží blízkostí a zahnat z našich rodin všechno zlé.

Kadidlo má při bohoslužbě důležité místo. Pomáhá náš někdy podceňovaný smysl – čich – zapojit do modlitby a oslavy Boha.

Radek Tichý)
vyučující liturgiky na KTF UK
a rektor Teologického semináře v Praze

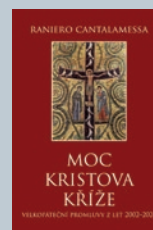
*Převzato s laskavým svolením redakce
Zpravodaje pražské arcidiecéze.*

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

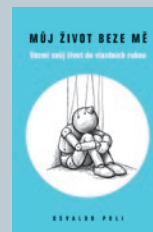
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Raniero Cantalamessa Moc Kristova kříže

Dosud nevydané promluvy papežského kazatele Raniera Cantalamessy, pronesené v letech 2002–2024 ve Svatopetrské bazilice při liturgii Velkého pátku. *Brož., 200 s., 289 Kč*

Osvaldo Poli Můj život beze mě

Kniha známého italského psychologa s podtitulem *Vezmi svůj život do vlastních rukou* provází čtenáře po cestě znovunalezení vlastní identity. *Brož., 264 s., 299 Kč*

Angelo Scarano Křížová cesta s apoštolem Pavlem

Křížová cesta známého českého biblisty zve čtenáře k rozjímání nad Kristovým utrpením na základě vybraných textů z evangelií a listů sv. Pavla. *Brož., 40 s., 89 Kč*

Intronizace královéhradeckých biskupů v době baroka a osvícenství (5)

Kapitola V – Intronizace biskupů a neznámé okolnosti

Sedmý královéhradecký biskup **Václav František Karel Košínský z Košina** byl císařem Karlem VI. jmenován biskupem 9. ledna 1721. Narozen v měšťanském prostředí v Brně působil řadu let u sv. Mořice v Olomouci. Košínského episkopát nebyl nijak výrazný. Biskup zemřel 26. března 1731 v Chrásti a byl pohřben v kryptě katedrály Svatého Ducha.

O nástupu biskupa Košínského na královéhradecký biskupský stolec informovalo hradecké krajské hejtmany ale také úředníky desk zemských a hradeckou kapitolu místodržitelství 17. února 1721. Zároveň byli zpraveni o přeložení dosavadního zdejšího biskupa Vratislava z Mitrovic do Litoměřic. Též bylo nařízeno předat správu nad hmotnými statky diecéze Košínskému hned po obdržení konfirmace od papeže. Konfirmační bula papeže Innocenta XIII. byla vydána 1. prosince 1721, což bylo hradecké konzistoři sděleno ještě téhož měsíce, 22. prosince.

Dne 8. února 1722 byl Košínský v Olomouci vysvěcen na biskupa tamním svätícím biskupem Františkem Julianem hrabětem von Braida. Asistoval probošt dnes již zaniklého olomouckého kostela Všeoh svätých a olomoucký kanovník Jan Křtítel Matyáš Thurn.

Na začátku března přijel biskup Košínský do Hradce Králové bez jakékoliv zvláštní pozornosti, aby se ujal svého nového úřadu. O slavnostní vjezd do města se všemi náležitostmi však nepřišel, pouze ho uspořádal až za půl roku, 27. září. Dva dny předtím však krajsí hejtmani **zakázali měšťanům**, aby biskupovi vyšli vstříc a konali procesí, avšak tohoto nařízení nikdo nedbal. Na hranicích městského obvodu Košínského přivítala početná šlechta, poté všichni přešli k Zámečku na kopci u sv. Jana

a společně poobědvali. Mezitím z města vyjela biskupovi vstříc městská hotovost a pozdravila jej střelbou. Po hostině vyrazil biskup s hosty v 39 kočárech v doprovodu ozbrojených měšťanů k Mýtské městské bráně. Zde pronesl uvítací řeč jménem městské rady syndik Ferdinand Cejp z Peclinovce a zakončil ji slovy: *„Vstup dále, náš biskupe, mezi dvěma anděly, Václave, vejdi na trůn, svou pastýřskou holi nekatolického trní poupata setři a své ruky nad stádem tvým pozdvihni a požehnej dědictví tvému.“*

” ...krajsí hejtmani zakázali měšťanům, aby biskupovi vyšli vstříc a konali procesí, avšak tohoto nařízení nikdo nedbal. Na hranicích městského obvodu Košínského přivítala početná šlechta, poté všichni přešli k Zámečku na kopci u sv. Jana a společně poobědvali.

Tato věta, která nás dnes může poněkud zarazit, upomíná na to, že biskupství bylo zřízeno mimo jiné jako nástroj rekatolizace a obnovy katolické víry a duchovní správy v regionu a že právě východní Čechy byly dlouho chápány jako významné centrum nekatolíků. (Vzpomeňme na to, že Hradec byl dlouho sídlem utrakvistického biskupa Jana Rokycany, že v regionu vznikla Jednota bratrská, na Novobydžovsku působila sektářská skupina tzv. izraelitů, z blízkého Saska a Slezska sem přicházeli protestantští duchovní a kazatelé...).

Na dnešním Malém náměstí nového pastýře pozdravili minorité v čele s kvardiánem Vojtěchem Dentulinem, uprostřed dnešního Velkého náměstí jezuité a u biskupské rezidence pak veškeré duchovenstvo.

Druhý den, **na svátek sv. Václava, proběhla samotná intronizace**. Košínský kráčel do katedrály Svatého Ducha v pontifikálním oděvu pod nebesy, která nesli čtyři radní. Doprovázely je cechy s korouhvemi, náboženská bratrstva, zástup hostů, místní obyvatelstvo a oddíly ozbrojených měšťanů. Po mši biskup hostil čtyřicet nejvýznamnějších hostů ve své rezidenci, pohoštění pro ostatní měl na starost biskupský sekretář, zřejmě na arciděkanství. Slavnostní den zakončil večerní ohňostroj na Zámečku u sv. Jana. Dne 29. září zahrála jezuitská mládež hru *Svatý Václav, následovník Davidův, na trůn český povýšený*, kterou na biskupovu počest secvčila.

Košínského intronizace sice proběhla, ale provázal ji nemalý problém: zeměpanští komisaři stále ještě nesvěřili Košínskému temporálie, tj. materiální záležitosti diecéze, ačkoliv již složil slib věrnosti. Situace se samozřejmě stávala čím dál choulostivější, protože nemohl být proveden zápis majetku do tzv. Desk zemských, a tudíž biskupova moc nad hmotnými záležitostmi diecéze nebyla legitimní. Nejvyšší zemský sudí proto v květnu 1723 (tj. více než rok po biskupově prvním příjezdu do města) požádal krajské hejtmany, aby mu neprodleně sdělili, kdy se uvedení do temporálií uskuteční, a celý episkopát tak bude moci být legitimizován. Muselo tedy rozhodně dojít k nějakému nám neznámému sporu, kvůli němuž komisaři nesplnili svou povinnost. Logická úvaha nás vede k přesvědčení, že se cosi událo právě v březnu roku 1722, když

Podobizna biskupa Václava Košínského

Kasule ze zlatorůžového brokátu, pořízená patrně k primici vévody Saského v roce 1725 v Drážďanech

Podobizna biskupa Mořice vévody ze Sachsen-Zeitz

biskup přijel poprvé do Hradce Králové, protože intronizace až po půl roce je přinejmenším zvláštní. Navíc víme o zákazu hejtmanů vyjet biskupovi při intronizaci vstříc a konat procesí, což je dosti pozoruhodné, protože hejtmani s úřadem biskupa nikdy neměli problematický vztah na rozdíl od radních měst. Zde šlo očividně o spor osobní. Celá situace se jeví tak, že v březnu přijel Košínský složit slib věrnosti, u toho samozřejmě byli přítomni komisaři i hejtmani, a muselo dojít k opravdu závažnému konfliktu.

Po zmíněném květnovém upozornění byl Košínský do temporálií uveden, jak se dozvídáme z účtu od úřadu Desk zemských datovaného ke dni 9. července 1723. Účet vystavený za úkony provedené na daném úřadu v souvislosti s povýšením Košínského do panského stavu a převzetím biskupského úřadu dosáhl výše 314 zlatých a 20 krejcarů.

Mořic Saský byl císařem Karlem VI. jmenován královéhradeckým biskupem 8. října 1731 a v dubnu 1732 byl potvrzen papežem Klementem XII. Biskupské

svěcení získal již v době, kdy se stal titulárním arcibiskupem pharsalským, tudíž se mohl hned začít připravovat na příjezd do Hradce Králové, který se uskutečnil v listopadu 1732.

Mořic se narodil roku 1702 v protestantské rodině, ale v mládí konvertoval ke katolictví. Už v sedmnácti letech se stal kanovníkem v Kolíně nad Rýnem

Kartuše s erbem biskupa Košínského na biskupské rezidenci v Chrasti

a později tamtéž děkanem u sv. Gedeona. Pražským arcibiskupem Ferdinandem z Knühbergu byl konsekrován na titulárního arcibiskupa pharsalského. V úřadu královéhradeckého biskupa setrval pouhé dva roky. Za svého episkopátu nečinil žádné významné počiny, hlavně z toho důvodu, že v Hradci Králové netrval mnoho času a svou pozornost obracel do zahraničí, kde měl četná beneficia. Svůj biskupský úřad tedy dosti zanedbával. Hradec mu zřejmě vůbec nepřiřostl k srdci. Na vlastní žádost byl v roce 1733 jmenován biskupem litoměřickým.

Mořic Saský patří mezi biskupy, o jejichž intronizaci nevíme takřka nic. Víme pouze, že během obřadu předal purkmistr s jedním radním biskupu Mořicovi klíč od katedrály, ale poté museli při mši stát, což oba považovali za velkou urážku.

Petr Polehla)

Zpracováno dle publikace Petr Polehla, Eva Havlíková: *Intronizace královéhradeckých biskupů v 17. a 18. století*, Nakladatelství Pavel Mervart 2020.

Ⓛ Mosazné horizontální sluneční měsíční hodiny z roku 1630 a rovníkové sluneční hodiny z roku 1724, foto CMS

Jak jezuité změnili tvář Kutné Hory

Cesty vědy, hranice, víry – tak se jmenuje **nová výstava Českého muzea stříbra**, která připomíná 400 let od příchodu jezuitského řádu do Kutné Hory. Výstava začíná 3. března na Hrádku a symbolicky se tak vrací na místo, kde kdysi sídlil jezuitský seminář.

Návštěvníkům představí jezuitu: vzdělance, misionáře i hluboce věřící osobnosti, které výrazně ovlivnily duchovní i kulturní podobu města. K vidění bude více než 50 exponátů ze 17. a 18. století – od uměleckých děl a vzácných tisků, až po exotické předměty z cizokrajných misí jako je indiánská čelenka nebo náhrdelník z opičích zubů. Výstava připomene i statečnost jezuitů během dramatické morové epidemie. „Jezuité významně proměnili architekturu města i jeho ikonické panorama. Převzali a upravili chrám sv. Barbory, propojili ho s jezuitskou kolejí a vtiskli Kutné Hoře její barokní podobu,“ říká ředitelka Českého muzea stříbra Lenka Mazačová.

Výstava se zaměřuje na vzdělávání, vědeckou a pedagogickou činnost jezuitů, ale i jejich zámořské cesty do exotických zemí, kam jezuité šířili křesťanskou víru.

Ⓛ Diptychové sluneční hodiny pocházející z počátku 17. století, foto CMS

A představí i jejich politické působení. Nevyhýbá se přitom ani rozporům, mýtům a kontroverzím, které řád po staletí provázely. „Jezuité přišli do Kutné Hory v roce 1626, do prostředí silně protikatolického města. Výstava je jubilejní připomínkou jejich působení v regionu a nabízí objektivní pohled – ukazuje světlé i stinné stránky řádu, jezuitskou propagandu i propagandu namířenou proti nim,“ vysvětluje Eva Altová, jedna z kurátorek výstavy. Zajímavostí budou umělecké předměty, které byly původně součástí velkorysého a bohatého jezuitského vybavení chrámu sv. Barbory. Návštěvníci budou moci nahlédnout i do vzácných tisků s grafickými listy. Součástí expozice jsou také interaktivní prvky. Ty přiblíží náročnost misí a svět barokního člověka. Pro nejmenší bude připravena hra založená na hledání barokních perel.

Ředitelka Českého muzea stříbra Lenka Mazačová

Zůstali, když ostatní utíkali

Výstava se věnuje i morové epidemii, která Kutnou Horu postihla v roce 1680. Zatímco část obyvatel město ve strachu opustila, jezuité zůstali a dobrovolně pečovali o nemocné. „Poskytovali především duchovní útěchu. O dobovém přístupu k léčbě moru si můžeme udělat představu díky rukopisu s obecnými postupy i konkrétními recepty. Na výstavě si tak návštěvníci budou moci přečíst o obkladu z pavučin naložených v octě s vaječným bílkem nebo o drčených pavoucích nošených na krku,“ popisuje Altová. Vedle těchto kuriózních metod však jezuité uplatňovali i moderní přístupy jako izolaci nemocných, hygienu, větrání a dezinfekci, k níž středověcí lidé často používali právě ocet. Díky zahraničním cestám měli členové jezuitského řádu přístup také k některým exotickým surovinám, například k chininu. Ten je známý svými antiseptickými a protizánětlivými účinky i jako prostředek tlumící bolest a horečku.

Duše barokního člověka

Expozice umožní návštěvníkům alespoň na chvíli vstoupit do světa silně věřícího barokního člověka. „Přestože soužití jezuitů s obyvateli města nebylo zpočátku jednoduché, postupně si získali respekt – především díky bezplatnému vzdělávání a obětavé pomoci během morové epidemie,“ doplňuje kurátorka.

Úspěšná sezóna a další plány muzea

České muzeum stříbra má za sebou velmi úspěšný rok. „Naše expozice navštívilo více než 200 tisíc lidí,“ uvádí ředitelka Lenka Mazačová. Mezi dlouhodobě největší lákadla patří středověké důlní dílo, výrazný nárůst zaznamenal také Kamenný dům díky miniúnikové hře Zašantročené věno. „V letošním roce nás navíc čeká proměna hornické osady ve venkovní multikulturní centrum,“ dodává Mazačová.

V roce 2026 si muzeum připomene také další významná výročí, například 300 let od ukončení činnosti kutnohorské mincovny, kterému bude věnována výstava Lesk a bída (Hrádek, 16. 4. – 14. 11.). Výstava v Kamenném domě se zaměří na textilní řemesla.

Víte, že...

... exponáty pocházejí převážně ze sbírek Českého muzea stříbra a jsou doplněny výpůjčkami z Římskokatolických farností v Kutné Hoře, Sedlci a Zbraslavicích? Artefakty zapůjčilo i město Kutná Hora a Náprstkovo muzeum asijských, afrických a amerických sbírek v Praze.

... v povědomí veřejnosti jsou jezuité dodnes spojováni hlavně s veřejným pálením zakázaných knih, což je poněkud zavádějící pohled? Přispěl k tomu film Temno režiséra Karla Steklého z roku 1950 natočený podle předlohy Aloise Jiráka. Film jezuitu v čele s páterem Koniášem vykreslil jako bigotní karikatury. Ve skutečnosti byl Antonín Ignác Nepomuk Koniáš (1691–1760) pozoruhodným mužem, na jehož činy nelze uplatňovat současná měřítka. Jako přísný cenzor sice nekatolické knihy páčil nebo upravoval, zároveň byl ale sám plodným autorem. Historické prameny navíc dokládají jeho hluboké sociální citění – obětavě ošetřoval nemocné a pomáhal chudým.

... jezuité inspirovali beletrii i odborné knihy? Známy je například napínavý román Tovaryšstvo Ježíšovo od Jiřího Šotoly, jezuitskému řádu se podrobně věnovala i Ivana Čornejová v čtivě pojaté knize Tovaryšstvo Ježíšovo: Jezuité v Čechách.

... České muzeum stříbra je výjimečnou institucí? „Nachází se v jedinečném prostředí a působí ve třech památkových objektech: v Hrádku, Kamenném domě a Tylově domě. Ten by se měl už dočkat slavnostního otevření po rozsáhlé rekonstrukci. Samotná budova Hrádku je i sídlem našeho muzea. Je to původně menší městský hrad. Pro veřejnost je otevřen i balkon, z něhož je mimořádně krásný pohled na chrám svaté Barbory. Patříme k muzeím, kam by měl alespoň jedenkrát zajet každý, kdo má rád historii a památky,“ upozorňuje ředitelka muzea Lenka Mazačová.

... Muzeum stříbra spravuje také rozsáhlé sbírky? „Pečuje o tisíce předmětů, které původně shromažďoval od roku 1877 Archeologický sbor Vocel. Mnohdy jde o unikátní a nesmírně cenné kusy,“ dodává Lenka Mazačová.

Cesty vědy, hranice víry – 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory

3. 3. 2026 – 10. 1. 2027

Hrádek, Barborská 28, Kutná Hora, otevřeno úterý–neděle, listopad–prosinec 10–16, leden 9–17. Vstupné 40/30 Kč.

www.cms-kh.cz FB: muzeumkh

Letohradský zámek připomene P. Antonína Buchtela

Kněz, městský zastupitel, hudební skladatel, hudebník a sběratel starých hudebních nástrojů

Letohradský zámek bude mít po více než 20 letech plnohodnotný prohlídkový okruh a bude otevřený celoročně. Na zámku se v současnosti připravuje nová expozice a rozšíření výstavních prostor.

„Nová expozice zmapuje historii raně barokního zámku a zajímavé osobnosti spojené s městem. Bude mít podobu klasické interiérové expozice. Jedna místnost se bude věnovat malíři Alfonsi Muchovi, který do města jezdil. Ve staré expozici měli jeho skici a menší obrazy. Pro novou expozici máme unikátní skicu, kterou maloval pro Nymburk, má přes šest metrů. Je tady pro ni místo. Druhý prostor připomene Antonína Buchtela, který v Letohradu působil jako kněz od roku 1845. Jeho hlavním zájmem byly hudební nástroje, hudebniny a knihy. Systematicky budoval rozsáhlou sbírku lidových nástrojů i práce slavných evropských nástrojařů a dobových novinek. Jeho kolekce obsahovala především

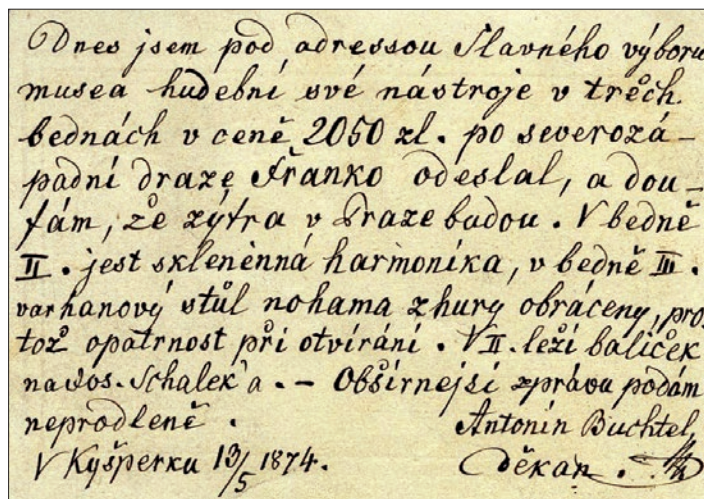
smyčcové a drnkací nástroje,“ sdělila ředitelka Kulturního centra v Letohradě Dagmar Bednářová.

Podle některých pramenů se narodil v obci Klášterec nad Orlicí. Po absolvování gymnázia v Moravské Třebové vystudoval filosofii na Karlově univerzitě a bohosloví v Hradci Králové. Ještě během studia (1826) byl vysvěcen na kněze. Působil jako duchovní v Klášterci nad Orlicí (1827), po 11 letech přeložen do Pěčína u Rokytnice, a od roku 1845 působil v Letohradu (Kyšperku). Zde dosáhl titulu vikáře, konzistorního rady, arcikněze a stal se školním inspektorem na německých školách. Psal chrámové skladby, komorní i taneční hudbu.

Zajímavá písňová tvorba na texty revolučních básníků českých (Jablonský) i německých (Uffo Horn). Jeho skladby byly vydávány v Praze i Vídni, klavírní školy zůstaly v rukopise. Buchtelova sbírka hudebních nástrojů vznikala postupně v rozmezí let 1830–1882. Sbíрка obsahovala mistrovské kusy (theorba Martina Brunera, mistrovská viola d'amore houslaře Jana Oldřicha Eberle, či viola Nicolase Leidolffa z Vídně z roku 1700), ale i nástroje lidové (niněru, miniaturní housle užívané tanečními mistry – pošetky, trumšajt a hřebíkové housle). Jeden z nástrojů, celodřevěný xylofon, dokonce sám vyrobil. Sbíрку odkázal Národnímu muzeu, kde vytvořila základ sbírky hudebních nástrojů,

◀ Niněra, anonym, 1. polovina 19. stol.

◀ Rukopis P. Antonína Buchtela

dokonce nejprve jako samostatné oddělení zvané Buchteliu. Dnes je součástí sbírek Českého muzea hudby. Kromě četných chrámových skladeb komponoval zejména skladby pro klavír, tance a písně. Psal hudbu nejen na německé texty (např. sbírka písní: *Lieder eines Blinden*), ale i na texty české (*Poselství, Hraběnce na památku*). O jeho úctě k české hudbě svědčí i vlastní klavírní transkripce skladby Jana Václava Hugo Voříška *Lístek do památníku*. Byl i znamenitým hudebním pedagogem. Jeho školy hry na klavír zůstaly však pouze v rukopisu.

(P. Antonín Buchtel (4. 5. 1804 – 1. 3. 1882))

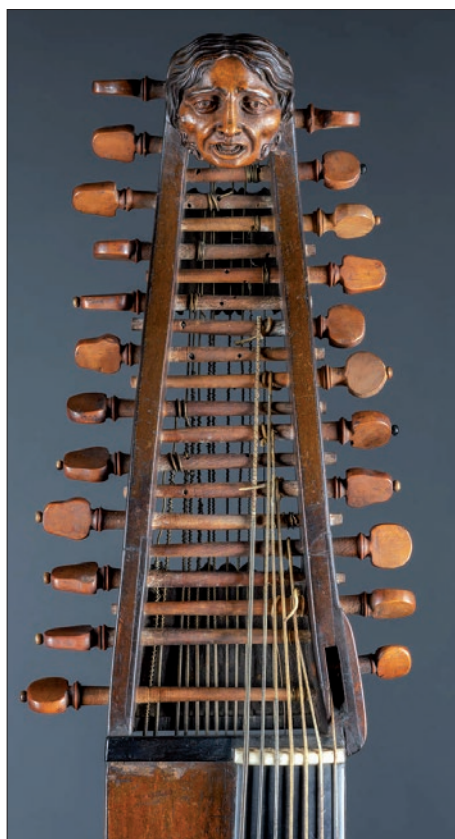
P. Antonín Buchtel byl všestranně činný s hlubokým sociálním cítěním. Zakoupil zrušenou továrnu na sirky (mimochoodem byla to První privilegovaná továrna na sirky v království českém a vyráběly se tam sirky dříve než v Sušici), přestavěl ji na chudobinec – Dům chudých č.p. 212 a daroval městu. Jeho záslužná činnost byla oceněna řadou vyznamenání. Zemřel 1. března 1882 a je pohřben na hřbitově v Letohradě.

A co říká o letohradské osobnosti Národní muzeum?

Mezi dárce cenných předmětů, díky nimž se v 19. století rozšiřovaly fondy Národního muzea, patřil také římskokatolický kněz Antonín Buchtel (4. května 1804 až 1. března 1882). Ke

sto čtyřicátému výročí jeho úmrtí vydalo České muzeum hudby monografii, která se věnuje především Buchtelově sbírce hudebních nástrojů, ale také jeho knihovně, hudebnímu archivu a životním peripetiím.

Už v době studií ale komponoval a zajímal se o hudbu. Do roku 1845, kdy byl přeložen do Kyšperku (Letohradu), napsal několik desítek kratších klavírních skladeb, především variací, galopád, valčíků a polek, něco málo písní a výjimečně skladby pro větší obsazení. Z různých dedikací je patrné, že se mimo jiné pohyboval v prostředí místní šlechty, vzdělanců a vyšších úředníků. Jako farář a děkan v Kyšperku už neměl na komponování tolik času, ale neúnavně rozšiřoval svou sbírku hudebních nástrojů a knihovnu. Jen pro představu: do Národního muzea se dostalo přes čtyři sta knih a hudebnin, které Buchtel původně vlastnil; ve velké míře se jedná o staré tisky, vzácná první vydání, a dokonce i světové unikáty. Velmi zajímavý je např. spis *De praestantia musicae veteris* od Johannese Baptisty

(Baryton, Jakob Kliment, Brno, 1873 / Baryton (viola di bardone) – detail hlavičky, Johann Joseph Stadlmann (1720–1781), Vídeň, 1767 / Kytara battente, Giorgio Sellas (1585–1649), Benátky)

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Veronika Nešporová

Paměťovky

aneb trénujeme svou mysl

Zapomínáte jména, data nebo drobnosti každodenního života? S touto knihou to můžete změnit. Nabízí hravý a účinný trénink paměti, který udrží mozek ve formě a mysl svěží. Kniha je ideální pro aktivní seniory, ale díky své rozmanitosti nadchne i dospělé, mladší čtenáře i děti. *Brož., 144 s., 319 Kč*

Kelly McDaniel

Hlad po matce

Dospělé dcery, náhražky lásky a cesta k uzdravení

Neustálý hlad po mateřské lásce může tiše ovlivňovat celý život. Tato kniha pomáhá pojmenovat prázdnotu vzniklou v dětství a pochopit její dopad na vztahy, emoce i chování. Nabízí citlivě vedenou, odborně podloženou cestu k uzdravení skrze sebepoznání, terapeutické nástroje a změny životního stylu, které vedou ke zdravějším a naplněnějším vztahům. *Brož., 272 s., 449 Kč*

Doniho (Florence, 1647), který podle exlibris kdysi patřil jezuitovi Casparu Schoppovi – nepřehlédnutelné postavě rudolfínské Prahy a později italských protireformačních kruhů.

Stejně pozoruhodné jsou i Buchtelovy hudební nástroje. Vystavoval je na 7. průmyslové výstavě v Praze (1872) a na světové výstavě ve Vídni (1873), v dopisech o nich mluvil jako o „*milovaných dítkách*“, vypravených na cesty. V roce 1874 získalo muzeum od Buchtela čtyřicet devět nástrojů. „*Některého mazlíčka si arcif doma pro vyražení ještě podržím, však o to se postarám, aby i on, ač později, ke svým starým známým příklusati musel*“, psal v únoru 1874 Františku Ladislavu Riegrovi, předsedovi tzv. Hudebního sboru při Museu Království českého. Další nástroje věnoval muzeu ještě před svou smrtí roku 1882.

V současné době je jako fond „Buchtelinum“ identifikováno padesát dva hudebních nástrojů, několik nejistých a čtyři ztracené, původní Buchtelova sbírka však byla početnější a zahrnovala např. violu Giovanni Paolo Maggini, Eberleho violy d'amour nebo soubor niněr. Převažují smyčcové a drnkací nástroje, jeho pozornosti neunikly rarity a dobové novinky, jako byly např. filomela, housle z nautila, smyčcová citera, dvojitá kytara, citera v holi, orfika nebo skleněná harmonika. Sbíral nástroje lidové i špičkové výrobky slavných nástrojařů. Dřevěný xylofon sám vyrobil.

Tim všim ale Buchtelův zájem o kulturu nekončil: např. v Kyšperku oživil tradici rorátů, v Kyšperku a Žamberku založil mozartovskou nadaci, která každoročně prováděla Mozartovo *Requiem*, byl členem Jednoty cyrilské atd. atd. Velmi se angažoval v sociálních otázkách a se svými farníky sdílel těžkosti každodenního života: zapojil se do zřizování přádelních škol, organizoval benefiční akademie na podporu charitativních projektů, byl školním inspektorem. V roce 1869 odkoupil kyšperskou zrušenou továrnu na sirky a nechal ji na vlastní náklady přebudovat na městský „dům chudých“. Jak napsal dobový tisk: „... odevzdal dům ten městu, řka: Až podnes patřil dům tento mně, nyní jsem jej dostavěl a posvětil, a odevzdávám milému městu; od této chvíle není můj, a přeji si, aby tento dům chudých sloužil městu poněkud k okrase, představenstvu k ulehčení při obstarávání chudých, chudým k radosti a mně aby dal všemohoucí Pán sladkost slov sv. Jana Zlatoúst[ého] pochopiti: Co chudým na světě dáš, to po smrti míti budeš...“

Antonín Buchtel patřil ke generaci kněží, kteří vyrostli v česko-německém prostředí a díky svým aktivitám spoluvytvářeli kulturní a společenský život 19. století, v tomto případě ve východočeském regionu. V mnohem širších souvislostech a podrobně se o něm můžete dočíst v publikaci Antonín Buchtel, sběratel s laskavou duší, a jeho kolekce hudebních nástrojů, zmíněné v úvodu.

PhDr. Dagmar Štefancová)

(Detail Buchtelova vlastnoručního nápisu na xylofonu: „Mein eigenhandiges Fabrikat 1830. Anton Buchtel Cooperator in Kloesterle“

Procházka chrudimskými kostely (1)

Má bezmála 600 stran, obsahuje více než tisíc fotografií a docela se pronese. Její hmotnost je 2,5 kg. **RNDr. Mgr. Tomáš Pavlík** v ní zevrubně popisuje všechny chrudimské kostely a kaple pocházející z různých období, počínaje gotikou. Když jsme publikací **Pojďte, dobří i hříšníci**, s podtitulem Procházka chrudimskými kostely společně listovali, bylo brzy zřejmé, že se rodila velmi dlouho.

Od okamžiku, kdy jsem přišel do Chrudimi, což bylo v roce 1978. Od té doby nasávám Chrudimsko, a k tomu zásadně patřily kostely ve městě, takže v tomto smyslu máte pravdu, dával jsem ji dohromady desetiletí.

” Tomáš Pavlík je typicky renesanční osobnost, muž mnoha zájmů. Vy máte široký záběr, jste hydrogeolog a zároveň máte teologické vzdělání ...

V tomto pohledu se trochu porovnávám s Chrudimí, protože to je město kontrastů, na jeho katastru jsou Železné hory a zároveň začíná Polabská nížina. Je tady jakési napětí a totéž prožívám já ve svém životě. Od dětství jsem byl orientován k přírodě, už jako malý kluk jsem sbíral zkameněliny, měl jsem tendenci tvořit velké sbírky. Vystudoval jsem přírodní vědy, ale pořád na mě dorážely záležitosti duchovní, abych jaksi vznešeně řekl. Takže když se po převratu 1989 naskytla možnost, bleskově jsem ji využil a začal se věnovat náboženským vědám. Ten kontrast si našel ve mně cestu z jedné strany na druhou, celoživotně mě zajímá vztah mezi fyzickými a přírodními záležitostmi a věcmi duchovními, zhmotněnými třeba i do památek.

Pracoval jsem ve firmě Vodní zdroje Chrudim jako hydrogeolog a zároveň přednášel na přírodovědecká, mytologická a náboženská témata. Příkladem

Ⓜ Autor knihy Tomáš Pavlík

mohou být semináře z religionistiky na základních a středních školách, dvousemestrální kurz Náboženství a příroda na Filozofické fakultě Univerzity Pardubice, cyklus více než 300 přednášek pro veřejnost Základy křesťanství, cyklus více než 500 přednášek Příběhy z mytologie, přednášky o vztahu náboženství a přírodních věd pro Akademii třetího věku, cyklus přednášek s názvem Hokuspokus čili Bible v současném světě.

Myslím, že být úzce zaměřený a zapomenout na všechno kolem není dobré. To, co vidím, co slyším, kulturu, přírodu, vnímám v souladu s tím, co je nad tím, s věcmi duchovními. A pokud mně síly

stačí, tak se snažím alespoň v sobě si to nějak srovnat. Když se to pak povede, tak z toho vznikají přednášky, články, a teď kniha.

” To, že jste přišel právě do Chrudimi, bylo pro vás svým způsobem požehnáním. Město je známé svou historií, tradicí, kultury milovností. Ne náhodou se mu říkalo východočeské Athény.

To je, pokud já vím, možná fikce, údajně to pronesl Palacký ... ta Chrudim, to jsou východočeské Athény ... ale nikde, myslím, to není zapsáno, doloženo. Ale traduje se to tady, Chrudimští jsou na to pyšní. Zhmotňuje se to nejen vztahem k umění, kultuře, hudbě, výtvarnému umění, vztahem k lidem, obyvatelům, ale i v drobných náznacích. Třeba tady je několik soch Pallady Athény (v řecké mytologii dcera nejvyššího boha Dia, bohyně moudrosti, války a strategie, ochránkyně statečnosti, práva, spravedlnosti a umění). Takže ten vztah Chrudimi a Athén je zde přítomen.

” Chrudim má na to, že v ní žije přibližně 25 tisíc obyvatel, poměrně hodně kostelů, byť některých už zaniklých a některých s velmi zajímavým osudem. Myslím tím kostel sv. Josefa, který se proměnil v Muzeum barokních soch. Začít bychom ale asi měli hlavním kostelem.

☞ Kostel Nanebevzetí Panny Marie – detail věží, vrchol hlavního oltáře, letecký pohled

Pravda, Chrudim není z největších, ale má ohromnou historii, v níž byla období, kdy město bylo velmi důležité hospodářsky, kulturně a taky církevně. Odedávna tady bylo centrum farností z okolí, když později vznikly vikariáty, tak jeden byl v Chrudimi. Už za velmi dávných dob tady jistě existoval kostel, který dnes bychom označili jako románský, po kterém ale nejsou vůbec žádné stopy, a na jeho místě stojí dnešní hlavní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Předpokládáme, že kdesi pod ním se možná skrývají nějaké stopy toho předchozího kostela. Kostel Panny Marie nemá zakládací listinu. Nevíme přesně kdy vznikl, ale víme, a tady se zase setkáváme s těmi přírodovědnými obory, víme to z tzv. dendrochronologie. Na půdě kostela objevil jeden všímavý stavební historik trámy, které se mu nezdařily. Usoudil, že budou archaické a provedli tam dendrochronologický průzkum, při němž se počítají letokruhy a pomocí údajů protažených do minulosti se dá poměrně přesně určit, kdy strom na ten trám byl skácen. Kdy přirostl poslední letokruh pod kůrou. To se tady na několika trámech podařilo, takže znalci, kteří se tím zabývají, mohli směle říci, pro mě tedy velmi překvapivě, že jedle byly skáceny v zimě roku 1338. S takovou přesností byli schopni určit, kdy strom padl. Podle analogií z tehdejší doby je známo, že strom byl poměrně rychle zpracován, a ještě nevyschlý, opracovaný trám byl zabudován na místo, kde potom vysychal, což se dokládá za pomoci výsušných trhlin, které tam vznikají. Tento způsob tesařského zpracování trámů je doložený z celé Evropy. Předpokládá se, že nejdéle do jednoho nebo dvou let strom, který padl v roce 1338, byl na

místě, kde je dnes. A to je na půdě neboli dům pod ním už musel stát. Takže řekněme v roce 1340 už tady stál na tehdejší venkovské poměry obrovský kostel Nanebevzetí Panny Marie.

☞ Jak myslíte, že to místo v té době vypadalo?

Je to místo elitní, říkáme, že je na ostrožně. Sem přitéká ze Železných hor Chrudimka, která obtéká kopeček, který vznikl v dávných dobách, když daleko na jih od nás vznikaly Alpy, protože se tlačila litosférická deska (velký kus zemské kůry) z Afriky na Evropu a vyvrásnila Alpy. Tento pohyb vedl k tomu, že všechno v okolí, starší horniny, které už tam byly, praskaly. A jedna z těch prasklin se jmenuje chrudimský zlom. Táhne se v místech, kde dnes protéká Chrudimka, která si pro svoje koryto vybírala nejlepší místo, a to bylo právě to místo poškozené zlomem, táhne se od Slatiňan směrem na dnešní chrudimské Masarykovo náměstí. Podél chrudimského zlomu kdysi dávno v těch horotvorných pohybech severní část asi o 50 m stoupla, a to je základ dnešní ostrožny. Když sem přišli před, dejme tomu, deseti tisíci lety první lidé, tak právě ta ostrožna je přilákala. Protože to bylo místo, které se dalo chránit, bezpečné. Nedaleko byla Chrudimka čili voda, a v okolí velmi úrodné půdy. To bylo místo, které vábilo, aby tam zakládali osady. Nejen ovšem na té ostrožně, ale i v blízkém okolí. Dnes jsou z toho, tady v Chrudimi neříkáme předměstí, ale podměstí, protože to je pod kopcem. Takže dnešní podměstí a centrum jsou starobylé osady. Jedna z nich se stala za Přemyslovců hradištěm, a to bylo v tehdejších východních Čechách významným bodem, který měl svůj význam

vojenský, hospodářský a také církevní, církevně náboženský. Proto tady vznikl tak velký kostel.

☞ Mohutná trojlodní bazilika prošla od doby svého vzniku několika zásadními přestavbami. Novogotickou podobu kostel získal po přestavbě v letech 1857–1879, kterou vedl František Schmoranz st.

To je pravda, ale hmota kostela je gotická ze 30. let 14. století. Postupně samozřejmě docházelo k různým úpravám, zejména okolního terénu. Vznikaly různé přístavby, ale kostel prodělal zejména proměnu vnitřní. Památky v kostele sahají od doby gotické, přes následující renesanci a baroko až do současnosti. Proměny interiéru jsou právě prostřednictvím těch památek dobře patrné. Na jednu stranu je to pro historika lákavé, na druhou to může být problém.

Před několika lety, například, duchovní správa rozhodla, že se musí opravit tzv. liturgický ostrov. Po Druhém vatikánském koncilu byl upraven podle tehdejších liturgických předpisů jenom provizorně, bylo to nyní už nevhodné. Tak byla vypsaná soutěž na úpravu místa, které je jádrem bohoslužby, a problém byl právě v tom, jak moderně sladit to místo s okolím, které dýchá dějinami. Tam se podíváte na renesanční obraz, tam jsou barokní památky, gotická stavba ... a teď do toho dát něco moderního. To byl velký oříšek. Trochu se ostýchám říct, že vítězem soutěže byl můj syn, Ing. arch. Lukáš Pavlík. Chválím nejen z povinnosti rodinné, ale myslím, že se to opravdu povedlo, že současný tvar zejména oltáře, a s tím také ambonu a sedadel kolem, se podařilo

nenásilně, a přitom moderně včlenit do starobylého, úctyhodného prostoru. Rok dokončení byl 2018.

František Schmoranz st. v podstatě ve stejné době jako v Chrudimi regotizoval také katedrálu Svatého Ducha v Hradci Králové. Jeho radikální přestavba dodnes budí diskuse a rozporuplné názory.

Schmoranz je postava úctyhodná, na kterou byly a jsou různé názory. V každém případě zásadně ovlivnil západní průčelí kostela Nanebevzetí Panny Marie. Zbytek kostela je původní gotický, ale západní průčelí je po neštěstí v roce 1850, kdy po úderu blesku vyhořely věže, úplně přestavěné a má pseudogotickou podobu. To, co je z dálky na kostele nejnápadnější a co z něj činí dominantu Chrudimi, ony špičaté věže, to je dílo Františka Schmoranze st. Jestli to bylo správné řešení nebo ne, to se neodvažuji soudit, protože jsem neměl možnost to porovnat s předchozí podobou, jsem zvyklý na současně vzezření kostela. Podobný kostel ve Vysokém Mýtě má také schmoranzovskou stopu. Teoretici architektury se stále dohadují, zda se to mělo udělat tak či onak, ale je to tak.

Chrudimský Salvátor, též chrudimský Spasitel, je deskový obraz Kristova portrétu, římsko-katolickou církví uctíváný od roku 1676 jako zázračný.

◀ Bývalý kostel sv. Josefa

Proslul jako poutní ikona děkanského chrámu v Chrudimi.

Salváterská tradice je hybatel několika posledních století života Chrudimi. Vztahuje se k malému obrázku, jehož původ není jasný. Je to renesanční obrázek z konce 16. století, pravděpodobně podle odborníků nizozemského původu, který se legendárním, historicky nedoloženým způsobem dostal do Chrudimi. Je to nádherné vyprávění, které má několik bodů historických, většinu vyprávění tvoří spekulace a fabulace, ale rád to povídám zejména návštěvám v kostele, dětem ve školách atd. Zkrátka obraz se dramaticky dostal do Chrudimi, a to byl prozkoumán tehdejšími autoritami, protože v baroku bylo nebezpečí sklouznutí do nějakých pověr, tak si dávali pozor. Po zkoumání se dospělo k názoru, že to je úctyhodný obraz, který si zaslouží zvláštní úctu, v tehdejších pojetí tzv. milostný

obraz. Bylo povoleno ho veřejně vystavit, a to vystavení odstartovalo velké množství poutí, které sem začaly proudit. Lidé tehdejší doby to vnímali tak, že jestliže se u portrétu Ježíše Krista, Salvátora, Spasitele, k Pánu Bohu pomodlím, protože mně umožňuje, abych se k němu přiblížil při pohledu na krásný obraz, tak moje modlitba dostává vnitřnější, pravdivější charakter. Proto byli lidé pod dojmem těchto úvah přesvědčeni, že Bůh na jejich modlitbu odpoví kladně a vyslyší je. Chodili sem z daleka. Z celých Čech se pořádaly velké poutě. V létě sem přicházely desetitisíce lidí. V době, kdy Chrudim měla kolem tří tisíc obyvatel. Tak vznikla tzv. salvátorská tradice. Spojení legendy o obraze, hojně navštěvovaných poutí a vyprávění o tom, že Bůh vyslyšel zdravotní, sociální a další prosby rozšířilo řady poutníků. Ti samozřejmě potřebovali hospodářské zázemí, takže Chrudim se zvedla i v řekněme ekonomickém slova smyslu.

Salváterská tradice je dlouhé nábožensko-hospodářsko-kulturní dění, které tady probíhalo od konce 17. přes celé 18. století. Utichalo samozřejmě s příchodem osvícenství a nových myšlenek. V 19. století a zejména pak ve 20. století pod totalitními režimy vymizelo úplně, v posledních letech se místní faráři snaží vrátet salvátorské tradici punc opravdovosti.

◀ Zvěstování Panně Marii, kostel NPM

◀ Autor knihy Tomáš Pavlík (vlevo)

◀ Křídla gotické archy, kaple na faře

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Stanislava Vodičková

Křesťany lvům

Život katolických kněží v koncentračním táboře Dachau

Tématem knihy je nejen každodenní hrdinství kněží a možnosti pastorační práce v tomto prostředí, ale i vzájemné konflikty, projevy lidské slabosti a selhání. Osmdesát let po konci války se tu reflektuje i to, zda zkušenost duchovních z Dachau přinesla církvi později i jistá pozitivní, z kterých by uměla čerpat. *Váz., 256 s., 349 Kč*

papež Lev XIV.

Dilexi Te

Východiskem exhortace Dilexi te je Boží láska k chudým, slabým a ubohým. Exhortaci začal připravovat na sklonku života ještě papež František. Po jeho smrti si text osvojil a o vlastní myšlenky rozšířil papež Lev XIV.. *Brož., 100 s., 149 Kč*

” Tradice způsobila i v katolickém světě poměrně neobvyklý „termínový problém“ ...

Hlavní kostel je mariánský. Svátek Nanebevzetí Panny Marie je 15. srpna, ale hlavní pouť se v Chrudimi slaví 6. srpna na Proměnění Páně, ostatně barokní sloup Proměnění Páně stojí před kostelem. Je to svátek, který připomíná legitimizaci Ježíše jako Boha při Proměnění. Ježíš přichází jako ten, který přišel spasit. Salvátor. Takže v Chrudimi, kde je salvátorský obraz, se pouť už na konci 17. století přesunula z mariánské na salvátorskou. Také srpnovou, ale o 9 dní dříve. Zpravidla to bývá v neděli po tom 6. srpnu. Ono se dnes už vytrácí povědomí o tom, že pouť je vlastně slavnost kostela. Pro mnohé představuje jenom houpačky, kolotoče, koláče a kyselé okurky tzv. močáky. Takže ano, salvátorská tradice formovala a trochu dodnes formuje život Chrudimi.

” Však mnozí kostelu Nanebevzetí Panny Marie říkají salvátorský ...

Ono i to slovo Salvátor sehrálo v minulosti velkou roli. Jednu dobu v 19. století se obyvatelům Chrudimi říkalo Salvátoreci. Je tady smíšený pěvecký sbor Salvátor, založený v roce 1999, vyrábělo se tady pivo, které se jmenovalo Salvátor.

” Obrátíme list. Kostel sv. Josefa, v minulosti součást kláštera kapucínů. Dnes Muzeum barokních soch ... co soudíte o takovém počínu?

Myslím, že to je nejrozmumnější, co lze udělat. Kostel byl stavěn jako řeholní. Stavěli ho kapucíni, kteří neměli žádný majetek, město jim darovalo pozemek, oni sehnali finance na to, aby kostel mohli postavit, ale patřil městu. Celou dobu, co tam kapucíni působili. To bylo až do roku 1947, kdy odsud kapucíni odešli. Na velmi krátkou dobu, vlastně jen teoreticky, převzali kostel verbisté (Společnost Božího Slova, katolický mužský řeholní institut papežského práva) ze Slovenska. To se už v té době vůbec neujalo. Kostel přestal fungovat s výjimkou, že tam byla pašijová kolekce

soch, takže se v 50. a 60. letech otevíral o Velikonocích. Děkanství ho spravovalo do doby, než město někdy v 70. letech zjistilo, že kostel není církevní stavba a vlastně patří jemu, a tak ho převzalo. Řekl bych, že církvi se ulevilo, nebyl už v té době provozuschopný. Začalo se řešit, co tam má být. Statci říkali, že je třeba rychle zasáhnout, buď kostel zbořit nebo nutně opravit. Tehdy se rodily některé až bláznivé nápady, co s kostelem. Třeba, že by tam po opravě mohla být prodejna aut nebo vojenské muzeum. Nakonec převážil názor, podle mě nejlepší, že má být uchován ke kulturnímu využití s duchovním zázemím. Celková oprava areálu kláštera s kostelem sv. Josefa začala v roce 2009. Dnes je v kostele Muzeum barokních soch. Jeho provoz je jistě problémový, město s tím má starosti, ale myslím, že Chrudim může být pyšná, že tady něco takového je. Budova je v dobrém stavu, střídají se tam dlouhodobé i krátkodobé expozice. Určitě je to ušlechtilé využití významné kulturní památky, jiné není podle mě představitelné.

” Projekt rekonstrukce kostela sv. Josefa v Chrudimi získal i významná ocenění.

Muzeum barokních soch bylo vyhlášeno Stavbou roku 2011 Pardubického kraje. Kostel se po padesáti letech devastace stal městskou kulturní institucí. Expozicí zaměřenou na venkovskou barokní plastiku přesahuje regionální význam. Součástí komplexu jsou zahrady, jejichž rekonstrukcí vznikl veřejný prostor s funkcí městského parku. Dobrý příklad pro všechny, kdo nevědí, co s památkami, s kostely a farami, které nikdo nevyužívá.

Příště vás společně s RNDr. Mgr. Tomášem Pavlíkem, autorem obsáhlé publikace „Pojďte, dobří i hříšníci“ zavedeme do dalších chrudimských kostelů. Začneme na podměstí, kde stojí už řadu století kostel sv. Kateřiny Alexandrijské.

Eva Zálešáková)

Vzdělávání musí být projekt, který přesahuje volební období

S pololetním vysvědčením odešel z pozice hradeckého církevního souškolí, které je u veřejnosti na vrcholu popularity, jeho ředitel **Jiří Vojáček**. Přestože mu vlastní popularita není úplně příjemná, ochotně se podělil o své pocity.

„Vraťme se nejprve k době, kdy jste BiGy přebíral.“

Před šestnácti lety jsem měl pocit veliké odpovědnosti a současně jsem měl poměrně jasnou představu, které věci bych chtěl ve škole změnit. V té době došlo k fúzi našich škol a musel jsem řešit otázku, jak využít velkou příležitost, která vyplývala právě se spojením našich škol, a to nejen základní školy a gymnasia, ale i mateřské školy. S odcházejícím ředitelem Pavlem Černým jsem v prvních letech často školní věci a změny konzultoval, jeho rad a postřehů jsem si vážil. Měli jsme podobnou povahu v tom smyslu, že i on hledal konsensus a snažil se lidi spojit.

„Čeho si za těch 16 let vašeho vedení škol nejvíce ceníte?“

Těší mě, že má naše škola dobré renomé, že je o ni velký zájem a že se to týká nejen gymnasia, ale i základní a mateřské školy. Moc si cením toho, že máme ve škole dobrou a otevřenou atmosféru, že studenti do naší školy chodí rádi a učitelé u nás zůstávají, přestože u nás vydělají o něco méně než na veřejných školách.

„Jak se za tu dobu proměnili studenti, případně i pedagogové?“

Mladí lidé, žáci a studenti se změnili docela výrazně, byla doba pandemie a nyní je celkem nedaleko válka. Taky mladým lidem jejich životy ovlivňuje pobývání ve virtuálním světě. A to i těm, kteří

(Jeho smyslu pro humor si studenti škol vždycky vážili

informační technologiím nepodléhají. Pedagogové se snaží vyrovnat se s výzvami současného světa, jako je masivní užívání AI. Určitě jsou, zejména ti mladí, otevřenější a snaží se být pro studenty více partnery a méně mentory.

„Jistě jste měl v hlavě před volbami do poslanecké sněmovny plány s rozvojem škol.“

Od září jsme spustili omezení užívání mobilních telefonů a jsem velice rád, že se podařilo našim žákům, studentům i rodičům vysvětlit náš postoj a přínosy těchto omezení. Další plány máme v oblasti rozvoje naší základní školy. Rádi bychom rozšířili a zkvalitnili odborné, přírodovědné a technické vzdělání na naší základní škole, a proto probíhá příprava a rekonstrukce nového objektu s příslušnými učebnami.

„Po celoživotním kantorování, šel byste do toho znovu?“

Určitě, je to v podstatě svobodné povolání s kontaktem s mladými lidmi, to vás omladí a udrží v kondici a v kontaktu s tempem doby.

„Čemu byste se chtěl jako poslanec věnovat?“

Počítám s tím, že se budu věnovat i v poslanecké sněmovně zejména školství. Pracuji ve školském výboru a mám za to, že vzdělávání musí být projekt, který přesahuje jednotlivá volební období. Byl je KDU nyní v opozici, bude podle programového prohlášení i současná vláda navazovat na práci předchozí a pokračovat v projektech, které naše školství potřebuje.

„Co přejete vaší škole do dalších let.“

Dobré a obětavé lidi, těch nikdy není dost. Taky bych si moc přál, aby naše škola neztratila své poslání. To znamená pomáhat mladým lidem, aby získali kvalitní vzdělání a našli si vztah ke křesťanství, protože na něm stojí naše civilizace. Není naším úkolem mladé lidi indoktrinovat. Jen se snažíme ukázat naše kořeny. Svému nástupci Tomáši Kopeckému určitě řeknu, že je dobré vidět u svých učitelů vždy na prvním místě jejich dobré vlastnosti a schopnosti. A že všechny papíry a úředničina musí být až na xtém místě...

Z Nepomucena do katedrály Svatého Ducha

Poslední srpnový den loňského roku uvedl biskup Jan Vokál do funkce nového faráře při katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové **P. Mgr. Vojtěcha Novotného, S.L.L.** Působí opravdu velmi mladě. „Když jsem připravoval snoubence, mysleli si, že mně je 25 let,“ vzpomíná. Ale z našeho rozhovoru vyplynulo, že přesto má už leccos za sebou.

„Jaké bylo vaše rodinné zázemí?“

Mám o čtyři roky staršího bratra. Vyrůstal jsem v rodné Příbrami, odkud pochází maminka. Když mně bylo devět let, přestěhovali jsme se do Chrudimi, odkud je zase tatínek. Až později při slavení primice jsem si uvědomil, že vůbec není samozřejmé, že celá má rodina – včetně strejdů, tet, bratranců i sestřenic – jsou věřící.

„Jaké bylo vaše dětství?“

Chodil jsem do školy, hrál na housle, věnoval se trochu šachům. Celkem normální dětství. Jen jsem už od malička miloval matematiku. Věděl jsem, že se jí budu chtít věnovat. Nakonec jsem také vystudoval nejteoretičtější obor, matematickou analýzu na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy. Když jsem dělal státnice, byli jsme tam tři studenti. Každého se ptali, co bude dělat dále. Jeden pokračoval doktorátem na fakultě. Druhý doktorátem, ale na jiném oboru. A já řekl, že jdu do semináře. Můj profesor, vedoucí diplomové práce hned zmínil, že František Radkovský, emeritní biskup plzeňský, je také vystudovaný matematik. A že mi přeje hodně štěstí.

„Co stálo za vašim rozhodnutím?“

Byla to zajímavá cesta. Nikdy jsem o kněžství moc neuvažoval. Jednou jsme s kamarády vyrazili do Vranova u Brna na duchovní obnovu pro mládež. Ponechme

stranou, že jsem úplně nevěděl, co znamená duchovní obnova. Ale jeli ostatní, tak jsem jel také. Při mši svaté kněz Pavel Havlát „mimoděk“ pronesl: „*Možná někoho z vás napadne, že se má stát knězem. Tak se toho nebojte!*“ Zatráslo to se mnou. Ohlížel jsem se kolem sebe a říkal si, jaká je škoda, že se nikdy nedozvím, jestli se z těch mladých mužů kolem mě někdo knězem opravdu nestane. Nenašlo by mě, že se ta silná věta může týkat i mě. Mimochodem – z těch čtyřiceti mladých, kteří tehdy 10. března 2007 na duchovní obnově byli, jsme se stali kněžími minimálně dva – ještě také můj skvělý chrudimský kamarád Petr Soukal, který teď je farářem v Ústí nad Orlicí.

◀ Výlet z Nepomucena do Roccasecca

„Jak se stalo, že jste pochopil, že se ten hlas týká právě vás?“

Je nebezpečné chodit spát! Když jsem uléhal, napadalo mě totiž: nemáš se stát knězem? Rychle jsem si odpověděl: ne, nemám. Jenže další dny se myšlenky objevovaly zase: nemáš se stát knězem? Ne, nemám, to je jasné. Ale ta otázka se stále vracela a nešlo se jí jen tak zbavit: No přece se nemám stát knězem, vždyť jsem si už vybral matematiku. A znovu: nemáš se přece stát knězem? Najednou mi došly argumenty a musel jsem si přiznat: a proč vlastně ne? Věděl jsem, že už to vnitřní pnutí nejde vydržet a že to musím říct. Rozhodl jsem se o tom povědět panu faráři otci Josefu Smolovi dříve než v létě odejde do nové farnosti. Představoval jsem si, že asi řekne, že se mě to netýká. Ale aspoň budu mít čisté svědomí, že jsem nic nezanedbal. A budu moct zase klidně spát. Jenže on to tak neřekl...

Mimochodem otec Smola se každý první čtvrtek v měsíci modlil za nová povolání ke kněžství a k řeholnímu životu. Naučil se to, už když byl kaplanem. Přesto se nikdy nikdo z jeho farností knězem nestal. Během posledního měsíce před svým odchodem z Chrudimi se nezávisle dozvěděl o mně i o mém kamarádovi Petrovi, že oba cítíme, že nás Bůh volá ke kněžství. Jeho modlitby nebyly zbytečné. Na našich primicích 19. a 20. května 2017 pak stál vedle nás jako jeden z hlavních koncelebrantů. Chrudim čekala na primice osmdesát šest let.

⊞ Katedrála Svatého Ducha, žehnání vína

⊞ P. Vojtěch Novotný na Zimní škole liturgiky v Hradci Králové

77 Kde jste byl v semináři?

Když jsem tenkrát přišel za otcem Josefem Smolou, ani jsem netušil, jak se člověk stává knězem, či že existuje nějaký Teologický konvikt v Olomouci. Ale vlastně mi to bylo jedno – jestli se mám stát knězem, tak není podstatné, jakými kroky se má cesta ubírat. Po tomto přípravném roku v konviktu jsme se rozdělili: my z Čech zamířili do Prahy, ostatní z Moravy zůstali v Olomouci.

77 A kdy přišla výzva v podobě Říma?

Nás bylo tenkrát z diecéze v jednom ročníku sedm. Když jsem byl ve druháku, přijel na pravidelnou návštěvu semináře biskup Jan Vokál. Nechal si zavolat mě a Petra Soukala a zeptal se nás, jestli bychom nechtěli jít studovat do Říma. To jsme nečekali, zvlášť když se do Říma odcházelo až po třetím ročníku a my byli o rok níž. Nakonec otec biskup poslal do Říma najednou nás dva i Jana Pitřince ze třetáku. A v Římě se pak zrodilo naše moc pěkné přátelství.

77 Když se řekne Nepomucenum, zní to jako legenda. Jaké to je žít ve Věčném městě?

Těch dojmů z Říma je hodně. Hned ten první ve mně zanechala cesta z letiště. Vezl nás tenkrát otec Petr Šikula, nový rektor Papežské koleje Nepomucenum. Když jsem viděl, jakým stylem se na

italských silnicích jezdí, myslel jsem, že snad vůbec cestu do koleje nepřežijeme. V jedné písničce Pokáč zpívá: „*Rád chodím na poštu, nejsem tam jen do počtu, jsem tam důležitý člen fronty, která trčí ven.*“ Ale od návštěv pošty v Římě jsem vděčný za to, jak to u nás krásně funguje! Nebo ještě jedna absurdita: jednou jsem dostal pokutu za to, že jsem vyhazoval pytel s odpadky do popelnice. Vše bylo v pořádku, jen pytel nesměl být černý, ale průhledný. Napadlo by vás to? Ale Řím samotný je opravdu nádherný, sídlo papeže, spousta památek na každém kroku, spolužáci z celého světa. V Nepomucenu žijí nejenom Češi, ale i Indové, Afričani, lidé z různých koutů světa. Jednou

později už jako kněz jsem se bavil s kolegy ze západoafrického státu Burkina Faso. Říkal jsem mu, že jsem zatím pokřtil sedm lidí. A on se začal hrozně smát, protože oni o velikonoční vigílii pokřtí třeba 500 lidí.

77 Jak jste se stal vicerektorem papežské koleje?

Poté, co jsem dokončil studia v Římě a vrátil se, začínal jsem jako jáhen a kaplan v lázeňských Poděbradech. Jednoho dne jsem vezl do Litomyšle na kontrolu hasičí přístroje. Byla se mnou tenkrát moje maminka. Procházeli jsme se u zámku a čekali, až bude revize hotová. Zazvonil mi telefon. K mému překvapení volal tehdejší vicerektor Roman Czudek, který se od léta měl stát rektorem Nepomucena. Popřál mi k narozeninám a vzápětí se zeptal, jestli bych přijal místo vicerektora. Došlo mi, že to není vtip, přestože jsem byl mladý jak věkem, tak kněžstvím. Tak jsem se ocitl podruhé v Římě.

77 Řím podruhé... vicerektor kněžského semináře Pontificio Collegio Nepomuceno.

Prožil jsem tu dalších sedm let – sedm let hojnosti, krásný čas. Už jsem se nedivil silničnímu provozu, ale sám řídil a užíval si ho – přes zdánlivý chaos jsou na sebe totiž lidé ohleduplnější. Starali jsme se o pestrou skladbu našich bohoslovců,

⊞ Primice P. Vojtěcha Novotného v Chrudimi 19. 5. 2017

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Holly Whitakerová

Žena bez promile

Silná a otevřená kniha o vztahu žen k alkoholu v kultuře, která pít normalizuje a vyžaduje. Holly Whitakerová vychází z vlastního příběhu i zkušeností tisíců žen a ukazuje, že střízlivost není selhání ani trest, ale vědomá volba vedoucí k větší svobodě, klidu a sebevědomí. Inspirační čtení pro všechny ženy, které chtějí žít naplno – bez tlaku, výčitek a kompromisů. *Brož., 400 s., 399 Kč*

Melanie Pignitterová

Medové perly

Co když se i za těmi nejtěžšími životními zkouškami skrývá dar? V knize Medové perly – Proč je náš život sladší, než si myslíme zve Melanie Pignitterová čtenáře na cestu k větší radosti, vnitřní síle a důvěře v život. Na základě vlastního silného příběhu ukazuje, že problémy, krize i pochybnosti nemusí být překážkou, ale mohou se stát impulzem k proměně a osobnímu růstu. *Váz., 176 s., 369 Kč*

kterí se připravovali na to, že se stanou kněžími. Snažili jsme se jim předávat všechno, co budou jako kněží potřebovat – třeba je učili, jak se zpovídá, jak se připravuje na manželství. A samozřejmě jsme se společně modlili. V Nepomuce také žijí čeští i zahraniční kněží, kteří prohlubují své znalosti v různých oborech a pokračují v navazujícím studiu. Dokonce jsme se tu znovu aspoň na chvíli sešli – už jako kněží – s mými kamarády Petrem Soukalem a Janem Pitřincem.

?? Jaká je agenda vicerektora?

Snaží se o to, aby dům fungoval po všech stránkách. Primární starost je o bohoslovce a kněze z celého světa. Ale žijí zde také sestry boromejky, lidé, kteří tam

přijíždějí pomáhat, hosté atd. A tak je třeba, aby každá z těch skupin se zde cítila dobře. Nepomucenum se v té době postupně opravovalo. Dům je to docela velký, má přes 90 pokojů. Dále bylo důležité zajistit zásobování, třeba jsem každý týden jezdil nakupovat ovoce a zeleninu. Pečoval jsem o přijíždějící hosty – můj rekord byl, když jsem za jeden den jel asi čtyřikrát nebo možná i pětkrát na letiště.

?? Jaký byl návrat do rodné diecéze?

S rektorem Romanem Czudkem jsme prožili Římě šest let. Od léta 2024 se stal generálním sekretářem ČBK. Přišel nový rektor Tomáš Koumal z Brna, a tak bylo potřeba uvést ho do všech „radostí i starostí“ domu. Po roce předávání už otec

Aktuální změny v historických názvech farností

Od 1. ledna 2026 došlo v celé královéhradecké diecézi ke změně 46 názvů farností. Historické tituly děkanství, arciděkanství a probošství, které nemají další právní dopad, se již nebudou dále používat. Takto totiž docházelo k matení lidí, neboť jako děkanství v Čechách se označovala významnější farnost, zatímco jako děkanství se na Moravě jmenuje náš vikariát. Výjimku má ještě na rok Kutná Hora, kde se titul arciděkanství přestane používat až v roce 2027.

O této nové situaci v diecézi poskytl informace generální vikář Mons. Jan Paseka: „Sjednotily se názvy všech farností, jak to ostatně mají i v některých dalších diecézích v naší vlasti. Všechny farnosti nyní nesou název Římskokatolická farnost. U některých od začátku letošního roku není uvedeno arciděkanství, děkanství či probošství. Např. na Moravě je děkanem myšlen okrskový vikář, v akademickém světě zase ten, kdo vede fakultu. Tato změna byla projednána s kněžskou radou, s okrskovými vikáři a jejich prostřednictvím se všemi kněžími. Změna názvu farností pomůže také v úřední oblasti.“ Jak ještě dodal, není již dnes potřeba, aby se některé farnosti zviditelňovaly či odlišovaly svým názvem, protože to už je dnes prostě historie, a v dějinách se určité změny zákonitě dějí. „V budoucnu určitě dojde ještě ke sloučení některých farností pod nějakou farnost větší. Stane se tak, protože někde ubývá věřících a ubývá také kněží. Není to žádá tragédie, protože v historii zanikaly třeba celé diecéze. Celá záležitost je reakcí na potřeby dnešní doby. V budoucnu zcela jistě dojde ještě k převodu některých kostelů na obec,“ přidal ještě další informace Mons. Jan Paseka.

Vzhledem k označení farností u katedrál v České republice byla přejmenována také bývalá farnost-děkanství u katedrály v Hradci Králové. Nově se nazývá Římskokatolická farnost u katedrály Svatého Ducha Hradec Králové.

Pavel J. Sršeň)

◀ V Nepomucenu se o provoz domu starají sestry boromejky

◀ Z pouti lékařů a zdravotníků v Hradci Králové

biskup Jan Vokál chtěl, abych se vrátil do diecéze. Bylo to hezké v Římě, ale tady je to také moc hezké a jsem tu šťastný. Hradec Králové je po Poděbradech a Římě mým třetím působištěm. V obou předchozích místech jsem byl rád. Věřím, že stejně se budu cítit i ve stínu svatodušní katedrály a u kostela Panny Marie na Velkém náměstí, který byl v minulosti spravován zvlášť, ale teď došlo ke spojení do jedné farnosti.

?? Na co jste hlavně myslel, když jste tu zodpovědnost posledního srpna loňského roku převzal na svá bedra?

Jsem celkem introvert, ale mám rád lidi, což je paradox. Těšil jsem se na to, jak se budeme poznávat, jak budeme žít a jak půjdeme společně cestou za Pánem.

?? Budete mít ještě čas na muzicování?

Hudbu mám rád, hraji především na housle, trochu taky na kytaru. Pro můj život bylo podstatné, že jsme 7. října 2002 v Chrudimi založili kapelu Hluboké kořeni (jako klanění se Pánu Bohu). Hráli jsme při mších svatých převážně pro děti, ale i při dalších akcích. Pro mě bylo však důležité,

že jsme vytvářeli společenství. Viděl jsem, jak ostatní žijí svoji víru, jak o ni třeba i zápasí. Společně se zmiňovanými kamarády Petrem Soukalem a Janem Pitřincem jsme později vytvořili trio a měli v repertoáru i několik pásem – o proroku Jonášovi, o svatém Janu Křtiteli, proroku Eliášovi či pašijový příběh. Vypadá to, že teď nebude tak jednoduché se znovu sejít a něco nacvičit. Petr Soukal je farářem v Ústí nad Orlicí, Jan Pitřinec je ředitelem Vesmíru – jak krásný titul – a farářem v Deštném. Bylo by to moc hezké, ale uvidíme.

Eva Zálešáková)

◀ Pontificio Collegio Nepomuceno 2023–2024

Diecézní centrum pro rodinu**Rodina zvládne vše, když je v jejím středu Ježíš***(pokračování textu z Adalbertu 2/2026)*

” Říkal jste ale, že když se manželé spolu neumí nahlas modlit, stačí, když se budou mlčky držet za ruce. Důležité je ale začít... ”

Uzdravení přichází prostřednictvím lásky. Je to jakoby přesun Boží lásky na člověka. Manželům často doporučuji, když se při modlitbě bojí mluvit před sebou navzájem nahlas, aby se před usnutím několik vteřin drželi za ruce mlčky. V tu chvíli se stávají nositeli Boží lásky mezi sebou.

Takto se modlí jeden za druhého, za svoje uzdravení, za ochranu. Stejně tak to platí, když například položím v tiché modlitbě ruku na svoje (například spící) dítě. Bůh už dávno ví, za co je potřeba se modlit, nemusíme to ani vyslovit.

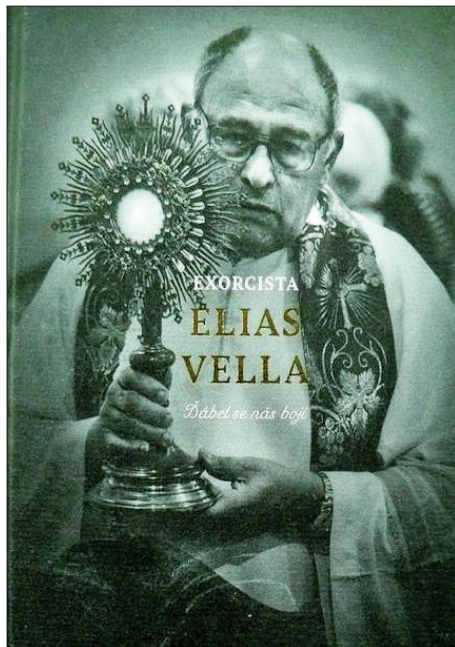
” Smích je prý podle vás dobrou prevencí proti rozvodům. Proč? ”

Když manželé prožívají svůj život v mizotosti a smutku, nemohou se společně radovat ze života. Smích je součástí komunikace a říká nám: „*Cítím se s tebou dobře. Isem s tebou šťastný. Dáváš mi pocit jistoty a bezpečí.*“

Není to jediná prevence před rozvodem, ale může pomoci. Existuje množství dalších drobných věcí, které fungují a činí manželství kompletním: objetí, polibek nebo slovo povzbuzení a uznání.

” Je něco, co byste chtěl klást na srdce zvláště manželům a rodinám? ”

Nežijte svoje manželství sami, ale s Ježíšem! Manželství není lehká věc, je to velký boj! Když ho bojujete sami, rychle se unavíte a vyčerpáte. Když je ale ve vašem manželství Ježíš, je potřeba se ho chytit, pomůže vám, když nebudete zvládat. Toto je můj odkaz, zejména pro ty, kteří se brali v kostele, protože toto je váš závazek: nechat Ježíše ve středu rodiny!

” Dnešní manželství to mají v současném světě náročnější než manželství našich rodičů a prarodičů. Vnímáte to také tak? ”

Teď nás ovlivňují zejména dvě mentality současného světa. Tou první je konzumerismus. Když mi dnes něco nefunguje, vyhodím to a koupím si novou věc. Před několika lety takové myšlení neexistovalo.

Když jsme například měli lednici, starali jsme se o ni a dělali jsme všechno pro to, aby nám sloužila co nejdéle. Dnes měníme jednu lednici za druhou. Neustále vyměňujeme starý model mobilu za novější. Chceme novější a lepší počítače.

” Jak tato mentalita ovlivňuje manželství? ”

Vstoupila do manželství a také rodin tak, že když se v nich něco rozbije, nemáme čas, abychom to opravili, ale zahodíme celé manželství a chceme nové. Když se pohádám se svou manželkou nebo manželem, nesnažím se dát věci do pořádku. Proč bychom to dělali? Když máme v manželství problémy, proč bychom je řešili? Můžeme si přeci najít novou manželku nebo nového

manžela. Proč bych měl žít celý život s tím stejným člověkem až do smrti?

Takto se rozpadne velké množství manželství, i když by bylo možné je spravit. Stačí, aby oba vstoupili do dialogu a požádali o pomoc Boha.

” Funguje to tak vždy? ”

Existují manželství, která se rozpadla, protože už nebylo možné odstranit překážky, které v nich byly. Nikoho ale nemůžu odsuzovat. Ale existuje velké procento párů a manželství, která se dají zachránit.

” Jaká druhá mentalita ničí manželství? ”

Dnes chceme všechno rychle. Chceme rychlý počítač, rychlá auta, dokonce i jíst chceme rychle, proto vznikl fast food. Nemáme čas, protože čas je velmi vzácný.

A proto nemáme čas jít do poradny, když jsou v manželství problémy. Není čas na modlitbu, protože, podle nás, Bůh reaguje příliš pomalu a dlouho mu to trvá. Proto radši rozbijíme manželství a rodiny. Následkem toho existuje mnoho manželství a rodin, ve kterých si členové s sebou nesou traumata, bolesti a zranění.

” Jaké jsou další následky? ”

Když se rozhodnu jít jinou cestou, než jakou mi určil Bůh, obírám se o radost a pokoj v srdci. Zdůrazňuji, že nikoho neodsuzuji, všechny miluji a stejně, a tím jsem si jistý, je miluje Bůh. Kdo si ale vybere špatnou cestu, přivádí na sebe trest.

” Jak to myslíte? ”

Když mám auto a na cestě si nevšimnu dopravní značky, celkem jistě zabloudím. Měl jsem v plánu dojet do cíle, ale dojezu na úplně jiné místo. Nikdo mě za to nepotrestá, ale trestám se sám, protože jsem zabloudil. Je to důsledek mého rozhodnutí.

77 Milují Slováci rodinu?

Když vás porovnáme s jinými národy, vidím, že jste v hloubi srdce hrdí na svoji rodinu a milujete ji. Modlím se, aby Bůh udržel jednotu ve vašich rodinách a manželstvích.

Mnohé současné „bouřky“ dokážou dnešní rodiny rozvrátit. Vidíme, že ďábel má plán je zničit. V dnešním světě považujeme za rodiny i ty, které netvoří žena a muž, jak to Bůh naplánoval od začátku. Děláme totiž to, co se nám hodí, a za pravdivá považujeme slova, která si vybereme. Neopíráme se o Boží slovo.

77 Jak zraněné manžely a manželky u nás potkáváte?

Setkávám se s dvojicemi, které zvažují rozvod, a prosím za ně Pána, aby neuhasil světýlko, které v jejich manželství hoří. Také prosím, aby se našli lidé, kteří těmto manželům pomůžou v problémech, aby zachránili svoje manželství a rodiny.

Je tu mnoho rodin, kde se páry hádají, manželé jsou hrubí ke svým manželkám, rodiče jsou agresivní ke svým dětem a děti hrubé ke svým rodičům. Prosím Pána, aby přinesl do těchto rodin pokoj.

77 Za koho ještě prosíte?

I za ty, kteří ve svých manželstvích propadli cizoložství, protože Ježíš je chce uzdravit. Jsou takoví, kteří jsou závislí na pornografii a tím jsou nevěrní svým manželkám. Další komunikují přes počítač s druhým pohlavím a velice riskují svoje manželství.

Také dávám Pánu do rukou muže a ženy v odluce, aby měli sílu čelit svým problémům. A prosím za rozvedené páry, protože i oni jsou Boží děti, synové a dcery Boha. Vyprošuji jim, aby začali uvažovat nad tím, co od nich Bůh požaduje...

Vše dobré – a ve víře i v pokračujících přímluvných modlitbách otce Eliase za rodiny – vám za naše Centrum pro rodinu přeje a ze srdce žehná,

Andy Loos, jáhen)

Katechetické a pedagogické centrum

Diecézní setkání dětí

Letošní rok byl papežem Lvem XIV. vyhlášen Rokem svatého Františka z Assisi. Tento svátek, který dokázal v každém stvoření rozpoznat stopu Boží přítomnosti, se proto stává také průvodcem letošního Diecézního setkání dětí, jež se uskuteční 18. 4. v Hradci Králové.

Svatý František nás učí dívat se na svět s úžasem a vděčností. Slunce nazývá bratrem, zemi sestrou a ve všem stvořeném vidí dar, který odkazuje k dárci. Papež František na tuto spiritualitu navazuje ve své encyklice *Laudato si'*, když připomíná, že příroda je jako otevřená kniha, v níž k nám promlouvá sám Bůh a zjevuje nám něco ze své krásy, moudrosti a dobroty. Otázka, kterou encyklika klade – „*Jaký druh světa chceme zanechat těm, kteří přijdou po nás?*“ – je zároveň otázkou po stavu našeho srdce.

Motivem letošního setkání proto bude obnova harmonie: harmonie s Bohem, který je pramenem života, harmonie s druhými lidmi, harmonie s přírodou i se sebou samými. V duchu františkánské prostoty a radosti budou děti objevovat, že péče o svět není jen ekologickým úkolem, ale především odpovědí lásky na Boží dar.

Připravené workshopy nabídnou prostor k přemýšlení i tvořivosti. Děti se dotknou témat udržitelnosti, odpovědné spotřeby či sociální spravedlnosti, budou objevovat tajemství stvoření i krásu spolupráce. Inspirací nám budou nejen myšlenky encykliky *Laudato si'*, ale také pohled Pierra Teilharda de Chardina na svět jako na dynamické Boží dílo a umělecká tvorba Andyho Goldsworthyho, která citlivě propojuje člověka s krajinou.

Děti si vyzkoušejí například práci s počítačovou animací, budou hledat odpověď na otázku, zda je „neživá“ příroda skutečně neživá, objeví principy fungování obnovitelných zdrojů energie a dozvědí se, co znamená označení fair trade. Chybět nebude ani prostor pro tvořivost – děti se budou moci zapojit do tzv. land artu, při němž se přírodní materiály stávají součástí uměleckého díla, vyzkouší si práci se dřevem nebo se pustí do péče o okolní krajinu spojenou s pohybovými hrami.

Setkání se uskuteční v prostorách Církevní základní školy v Hradci Králové a v katedrále Svatého Ducha. Je určeno všem dětem školního věku (tj. od 6 do 15 let).

Věříme, že tento den může být nejen příležitostí k setkání a radosti, ale také malým krokem na cestě k citlivějšímu srdci, abychom po vzoru svatého Františka našli pravý pokoj a objevili v něm pramen veškerého smíření.

Podrobné informace včetně přihlášek a plakátu k akci naleznete na webových stránkách Katechetického a pedagogického centra www.bihk.cz. Budeme vděční, pokud pozvánku rozšíříte ve svých farnostech.

Markéta Rumpíková)

Diecézní centrum pro mládež

Diecézko 2026

Je nám velikou ctí a národním svátkem ještě teď před celostátním právě vás, jež dvanácti a více dosáhli již let, pozvat do Hradce na diecézní slet.

Koná se už teď na jaře v Hradci, jak už jsme zmiňovali. Do hradecké katedrály jistě se všichni snadno vlezem, tak neváhej a piš do diáře, diecézko – dvacátý osmý březen.

Tebe, milé mladé štěně, zvem teď poněkud rozjívěně, a možná trochu zmatečně, však, věř tomu, velmi srdečně, zanech hned všeho meškání a přihlas se na diecézní setkání.

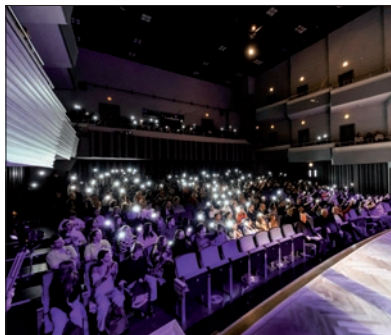
Tvůj Evžen a celý přípravný tým)

Diecézní setkání mládeže

v Hradci Králové 28. března 2026

od 12 do 26 let

Více informací a přihláška na [webu diecezko.cz](http://webu.diecezko.cz).

(Foto z Diecézního setkání 2023)

Diecézní centrum pro seniory

Letošní program pro seniory je opravdu bohatý

Tradičně bohatý je i letos program Diecézního centra pro seniory. Pamatuje na vzdělávání, setkávání, relaxaci i poutně-poznávací a odpočinkové zájezdy. Ty jsou už roky velmi oblíbené. Nebývá výjimkou, že jsou obsazené ještě dříve, než je spuštěna oficiální registrace.

Zájezdy, putování i akademie třetího věku

Platí to třeba o **jarním pobytu v termálních lázních Velký Meder** s návštěvou nejvýznamnějšího duchovního místa Maďarska Ostřihomi a nejstaršího slovenského poutního místa Marianky. Duchovně-ozdravný pobyt v doprovodu Mons. Josefa Kajneka je letošním novinkou.

Uzavřený je už také květnový **zájezd na Sicílii a Liparské ostrovy**. Účastníci zájezdu budou putovat po stopách apoštola Pavla, sv. Lucie v Syrakusách a sv. Agáty, patronky Catanie, jejíž hrob se nachází v místní katedrále. V programu je také výlet k dominantě Sicílie, sopce Etně, návštěva město Taormina a ostrovů Lipary a Vulcano.

Ale to bychom předbíhali ... osmou etapou bude 16. dubna pokračovat **Putování za mír po východočeské svatojakubské cestě**. O měsíc později se uskuteční **Pouť za nemocné**, tentokrát v Libici nad Cidlinou. Snad nemusím připomínat, že v polovině 10. století se tam v rodině knížete Slavníka narodil sv. Vojtěch. V roce 982 byl zvolen druhým pražským biskupem a dnes ho právem označujeme jako prvního Evropana.

Pokračovat bude **Akademie pro aktivní třetí věk**. 21. dubna se seniory sejdou v Hradci Králové, aby s odborníky probrali zdravý životní styl a trénink paměti.

Červen bude patřit novinkovému **zájezdu do Bavorských Alp – Berchtesgadenu**. Uskuteční se v termínu 8.–12. 6. Slibuje návštěvu jezera Königssee a známého poutního kostela sv. Bartoloměje na poloostrově Hirschau. Výhledy z hory Jenner, poutní místo Maria Gern, historické městečko Berchtesgaden, odpočinek v solných termálních lázních Watzmann Therme, také nejfotogeničtější místo Bavorských Alp v Ramsau,

nedaleké tiché poutní místo Maria Himmelfahrt či malebné jezero Hintersee. O duchovní doprovod se postará Mons. Jan Paseka, generální vikář diecéze.

Přelom srpna a září, to bude pohodový **zájezd do rakouského Tyrolska**, jeden z nejoblíbenějších zájezdů. Neméně oblíbený zájezd do Medjugorje s pobytem u moře v Chorvatsku je naplánovaný na 10. 9. – 18. 9.

Devátá etapa **Putování za mír po východočeské svatojakubské cestě** má termín 23. září. Vzápětí se senioři vydají na žádanou svatojakubskou pěší **pouť do Santiaga de Compostela** (portugalská trasa) + Fatima, Braga a odpočinek u Atlantiku.

A ještě k oblíbeným **letním pobytům**. Mezigenerační, určený pro prarodiče s vnoučaty, se uskuteční v týdnu od 15. do 22. srpna. Místo se nemění,

tradiční a lety prověřené Marianum v Janských Lázních. Jeho přívětivou atmosféru a domáckou pohodu na začátku září (7. 9. – 10. 9.) zažijí účastníci manželského setkání seniorů.

A ještě **duchovní obnovy pro seniory**, animátory seniorů, osamělé a další zájemce. Ty se budou konat ve dvou termínech. Ve dnech 19. – 22. října přijede do Janských Lázní P. Dmytro Romanovský. 9. – 12. listopadu povede duchovní obnovu v Marianu P. Jan Linhart.

A to nejdůležitější na konec. Jubilejní **20. diecézní setkání seniorů**, letos s biskupem Janem Vokálem, je připravené na 18. června. Naším hostem bude, dá-li Bůh a všechno dobře dopadne, emeritní pomocný biskup pražský Václav Malý, probošt Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze.

A jenom namátkou ještě další aktivity Diecézního centra pro seniory v letošním roce: web pro aktivní třetí věk Simeon.cz, vánoční program pro seniory, akce pro animátory seniorů, **skripta pro společenství seniorů** – jejich autorem je P. Jiří Vojtěch Černý, duchovní správce farnosti Dolní Krupá, dlouholetý spolupracovník DCS. „*Brožura vznikla jako pomůcka pro setkávání během církevního roku, připomíná slavnosti, svátky, případně liturgická období příslušného měsíce. Současně jsou připojena slova z Písma, vážící se k jejich slavení. Texty o světcích nebo biblických událostech jsou určeny pro ten který měsíc. Nejde o to znát všechna data a detaily, spíše se nechme oslovit danou událostí, nebo příkladem světce. Jak žil, o co mu v životě šlo, proč byl prohlášen svatým. Čím nás může inspirovat? Nepředkládám ani učebnici dogmatiky, ani katechismus, toliko témata pro vaše setkání, se kterými můžete podle svých potřeb pracovat,*“ uvedl otec Jiří.

Kontakt a přihlášky: Diecézní centrum pro seniory Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 737 215 328, 734 435 360, 495 063 661, e-mail: dcs@bihk.cz, weby: www.dcskhk.cz, www.simeon.cz.

Těšíme se na setkání s vámi!

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory duben-červen 2026

Zveme vás na naše akce

- **16. 4. Putování za mír po východočeské svatojakubské cestě** (8. etapa)
- **21. 4. Akademie pro aktivní třetí věk**, Hradec Králové. Témata: Zdravý životní styl a trénink paměti
- **6. 5. Pouť za nemocné**, Libice
- **8.–12. 6. Pohodový novinkový zájezd do Bavorských Alp** – Berchtesgadenu s Mons. Janem Pasekou (poslední místa)

Těšíme se na setkání s vámi!!

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
tel.: 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Marie a Jean-Baptiste Maillardovi

Planoucí srdce

Svatý Carlo Acutis

Kniha manželů Maillardových je výjimečná tím, že obsahuje nejen všechny důležité momenty Carlova života, ale i začátky jeho nebeského působení: zahrnuje příběhy velkého množství lidí, kteří díky němu našli víru v Krista, zažili tělesné uzdravení nebo osvobození od závislosti. Brož., 236 s., 399 Kč

Marc Joulin

Život faráře z Arsu

Svatý Jan Maria Vianney

Objevit pod nánošem legendy živého člověka, to bylo záměrem autora, který vychází z dobových pramenů – svědectví lidí, kteří byli J. M. Vianneyovi nejbližší. Nabízí nejen obraz neutěšeného stavu církve v porevoluční Francii, ale i plastické vykreslení povahy a duchovního zrání faráře z Arsu, jeho spirituality a díla, byť jeho největší dílo – ovoce v lidských duších – zůstává očím skryté. Životopis je prokládán sériemi inspirativních výroků světce. Brož., 184 s., 369 Kč

Postní cesta k misijnímu zápalu: Jedno v Kristu, sjednocení v misii

Letos jsme zváni prožít postní dobu jako cestu k misijnímu zápalu – jednoduše, prakticky a s radostí. Program Jedno v Kristu, sjednocení v misii nám nabízí během sedmi postních týdnů možnost objevit, že misie není něco vzdáleného, určeného pro „někoho v církvi“, ale každodenní krok, slovo, modlitba nebo drobná oběť každého pokřtěného.

Každý týden přináší krátké povzbuzení z katechezí papeže Františka o evangelizaci, jednoduchou modlitbu, konkrétní skutek a malou almužnu pro Papežská misijní díla, která podpoří laiky na Papui Nové Guineji. Nejde o výkon ani o další

úkoly do kalendáře – jde o proměnu srdce a o radostné objevování toho, že evangelium může zazářit uprostřed našeho běžného dne.

Postní cesta nás vede k tomu, abychom znovu našli radost víry, odvahu vystoupit z pohodlí, citlivost vůči potřebám druhých, důslednost v malých věcech a také otevřenost Duchu Svatému, který nás vede tvořivě a prostě. Pokud hledáte způsob, jak letos prožít postní dobu hlouběji – a přitom zvládnutelně a smysluplně, je tato misijní výzva přesně pro vás. Stačí několik minut týdně. Ostatní už koná Bůh.

Podpora laiků sloužících v církvi

Formace pro udělování svátostí pro vedoucí modliteb v diecézi Kiunga

V odlehlých oblastech Papui-Nové Guineji v diecézi Kiunga jsou místní společenství z důvodu malé počtu kněží závislá na laických vedoucích, kteří zajišťují modlitební život farnosti a pomáhají při slavení svátostí. Aby mohli svou službu vykonávat s jistotou, odpovědností a hlubším porozuměním víře, absolvují formační kurz, do kterého se zapojují 70 laiků ze 7 farností.

Cílem je posílit duchovní život těchto vedoucích a nabídnout jim potřebné teologické i morální vzdělání, které je ve venkovských a těžko dostupných oblastech nemožné zajistit jinou formou.

Díky zajištění dopravy, ubytování a stravování se mohou zapojit i ti, kteří nemají prostředky, aby si vše hradili sami. Žijí ve velmi vzdálených vesnicích a jejich společenství jsou na laické službě výrazně závislá.

Projekt významně přispívá k rozvoji místní církve, kvalitě pastorače a posílení víry v celém regionu.

Číslo účtu: 7254044/2700, VS 10, do poznámky prosím uveďte „Postní projekt“

Za vaši štědrost ze srdce děkujeme!

Modlitební aktivita Postní almužna

missio.cz
Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
tel.: 604 838 882
e-mail: pmd@missio.cz
www.missio.cz

Křesťanský bál 2026: Večer tance, setkání a pomoci ugandským dětem

Křesťanský bál, který se konal pod záštitou farnosti u Katedrály Svatého Ducha a kostela Nanebevzetí Panny Marie 17. ledna 2026 v královéhradeckém Adalbertinu, opět potvrdil, že tradice společenských setkání může propojit krásu, hudbu i dobročinnou myšlenku. Místní tanečníci byli doplněni návštěvníky z širšího okolí, aby společně prožili večer plný elegance, tance a přátelských setkání.

Hudební doprovod měla na starosti oblíbená kapela Lucky Band, která svým energickým vystoupením naplnila taneční parket od prvních tónů až do pozdních nočních hodin. Nechybělo ani umělecké zpestření programu, o které se postaraly

stepařky z klubu Fidgety Feet. Pod vedením manželů Hejnových sklízí tento soubor úspěchy na domácích i mezinárodních soutěžích, což potvrdila i jejich vystoupení, oceněná nadšeným potleskem.

Významnými hosty večera byli oba královéhradečtí biskupové – Mons. Jan Vokál a Mons. Prokop Brož, kteří přišli v doprovodu mnoha kněží z diecéze. Jejich přítomnost podtrhla slavnostní atmosféru a připomněla duchovní rozměr celé události.

Křesťanský bál však není pouze společenskou akcí – je také příležitostí ke

konkrétní pomoci. Výtěžek letošního ročníku podpoří projekt Papežských misijních děl, díky němuž získá více než deset tisíc ugandských školáků přístup k nezávadné pitné vodě. Hosté tak díky benefici pomohli změnit životy dětí, které se často potýkají s problémy při zajišťování základních životních potřeb.

Celý večer se nesl v duchu vděčnosti, radosti a solidarity. Křesťanský bál opět ukázal, že když se lidé spojí, mohou nejen vytvořit krásnou společenskou událost, ale také přispět k nadějně budoucnosti těch, kteří jsou na pomoc druhých bytostně závislí.

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 HK

www.missio.cz

Příběh Aničky, klientky Centra Přístav

Oblastní charita v Kutné Hoře z jubilejní pětadvacáté Tříkrálové sbírky podpořila Centrum Přístav, kde pomáhají lidem se zdravotním postižením, duševním onemocněním a seniorům. Jednou z nich je i Anička s mentálním postižením, která po tragickém úmrtí své maminky zůstala sama ve zchátralém domě. Díky včasné pomoci z Centra Přístav našla nový a bezpečný domov i chuť do života.

„Najednou jsem měla svůj klíč a věděla, že to zvládnou.“

Ztráta blízkého člověka je vždy bolestná. Pro Aničku, která žije s mentálním postižením, však znamenala mnohem víc než jen smutek. Její maminka, která jí byla největší oporou, náhle tragicky zemřela a Anička zůstala sama. Sama v prázdném, zchátralém domě, kde nefungovalo topení, kde se tvořila plíseň a kde se v zimních měsících nedalo důstojně žít. Přesto trvalo téměř půl roku, než se Anička dokázala svěřit, v jak těžkých podmínkách žije.

Když se pracovníci Centra Přístav o situaci dozvěděli, neváhali a ihned začali jednat. Pomohli Aničce najít nové bydlení, které odpovídalo jejím potřebám. Společně zařídili stěhování, sehnali nábytek, pomohli vyprat oblečení, zařídili změnu trvalého pobytu i nezbytné návštěvy úřadů, pošty, mobilního operátora a sociálních institucí. Anička tím dostala podporu při komunikaci, která pro ni je náročná.

Po přestěhování se doslova rozzářila. Cítila se samostatnější, dospělejší a jistější. V Centru Přístav se začala učit vařit, v novém domově se díky pracovnícím naučila obsluhovat spotřebiče, které předtím nikdy nepoužívala, varnou konvici, pračku, sporák i lednici. „Mám svůj byt, umím si uvařit, zapnu si pračku. Mám klíč a vím, že to zvládnou,“ říká dnes s úsměvem Anička. Díky včasné pomoci nezůstala sama a mohla znovu najít bezpečný domov i chuť do života. Více o této službě na www.kh.charita.cz.

Markéta Machanová)

(Návčiv vaření s klienty v Centru Přístav Oblastní charity Kutná Hora. Foto: Markéta Machanová

Oblastní charita Kutná Hora vás zve na 14. ročník akce

Jarní rovnodennost v sedlecké katedrále

■ 20. 3. od 16:30 hod., katedrálu rozezní zpěv pražského sboru SUBITO. Hudební program 20. a 21. století, citlivě zasazený do jedinečné akustiky gotického chrámu, propojí umělecký zážitek s dobročinností v podobě podpory nového Centra Kampánovka. Vstupné v předprodeji v IC Sedlec. Více na www.kh.charita.cz a www.sedlec.info.

**Děkujeme vám za podporu Tříkrálové sbírky.
Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.**

(AKTUALITY)**Rekord: Tříkrálová sbírka v naší diecézi překročila 31,2 milionů korun**

Královéhradecká diecéze: Výtěžek letošní Tříkrálové sbírky v celé naší diecézi překonal rekordních 31,2 milionů korun. Do více než pěti tisíc zapečetěných pokladniček darovali lidé částku převyšující 30 milionů korun, dále přes 800 tisíc korun přispěli bezhotovostními dary a do online kasičky. Z darovaných peněz Charity podpoří především služby a zařízení pro nemocné a potřebné, kterým pomáhají. Podrobné výsledky jsou uveřejněny na str. 34 a na webu www.hk.caritas.cz.

Dobročinná Tříkrálová sbírka pomáhá a propojuje generace. Jen v našich regionech se do ní zapojilo přes 13 tisíc dětí a dobrovolníků. „*Jsem moc ráda, že Tříkrálová sbírka dokáže nadchnout děti a mladé pro dobrou věc. Děkujeme všem koledníkům za pomoc se sbírkou navzdory zimnímu počasí, všem lidem za jejich vlídné přijetí a za štědré dary do kasičky na pomoc potřebným a nemocným. Díky vám může Charita pomáhat přímo tam, kde je potřeba,*“ říká Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

Rekord hlásí i celostátní výtěžek Tříkrálové sbírky. Štědrí dárci letos věnovali na dobročinné účely celkem přes 194,6 milionů korun. Děkujeme všem lidem za podporu Tříkrálové sbírky. Více informací naleznete na www.trikralovasbirka.cz.

Jana Karasová)

Tři roky od záměru k realizaci nového zázemí pro pečovatelskou službu

Litomyšl: V pátek 23. ledna byla slavnostně otevřena a požehnána vila Skřivánek - prostor, který nabízí důstojné zázemí pro zaměstnance i klienty Charitní pečovatelské služby Farní charity Litomyšl. Těto významné události se zúčastnili zástupci Pardubického kraje, města Litomyšl, vedení Diecézní charity Hradec Králové i další vzácní hosté.

(Slavnostní otevření a požehnutí vily Skřivánek v Litomyšli, nového zázemí pro Charitní pečovatelskou službu. Foto: Aneta Maclová

(Zimní lednové počasí neodradilo ani koledníky jičínské Charity. Přeskakovaly se sněhové bariéry, vzdorovalo se větru a brodilo se hlubokým prašanem. Za ochotu a statečnost patří všem koledníkům i jejich doprovodům obrovské poděkování. Foto: Oblastní charita Jičín

Ředitelka Farní charity Litomyšl Věra Dvořáková poděkovala všem, kteří se na výstavbě nové budovy podíleli a následně jí požehnal charitní kaplan Milan Romportl. Na pozemku u vily Skřivánek byl pak symbolicky vysazen strom ginko biloba, který je známý preventivními účinky proti stárnutí.

Opoledne byla vila Skřivánek předána do rukou zaměstnanců Charitní pečovatelské služby, která zde oficiálně působí od 2. února. V novém zázemí mají pečovatelky kanceláře, šatny, hygienické zázemí, školící místnost a sklad, pro klienty je zde sociální sprcha. Budou tu probíhat také aktivizace klientů, kterým bude v létě sloužit venkovní terasa a zahrada. K budově patří i parkoviště pro služební vozy s nabíjecími stanicemi pro elektroauta.

Výstavba budovy byla financována z Národního plánu obnovy, daru Církve Ježíše Krista svatých posledních dnů a Města Litomyšl. Autorem projektu je Ing. arch. Jan Májek. Budova nese jméno dr. Milana Skřivánka, litomyšlského historika a emeritního ředitele Státního okresního archivu Svitavy, který Charitě odkázal byt ze své pozůstalosti. Více na www.litomysl.charita.cz.

Ing. Eva Čejková)

Spolupráce se školami je oboustranně přínosná

Králíky: Oblastní charita Ústí nad Orlicí obdržela od Střední školy technické a sociální v Králíkách (dále SŠTS) dar 15 000 Kč. Finanční obnos – jako výtěžek ze Dne otevřených dveří 17. ledna – předal ředitel školy Karel Málek 3. února osobně ředitelce Marii Malé. Protože v září se v SŠTS otevírá nový obor Sociální činnost, oba ředitelé zároveň podepsali smlouvu o spolupráci na praxích těchto studentů v Oblastní charitě.

Finanční obnos použijeme na činnost Poradny pro pečující na rozšíření vybavení nácvikové místnosti kompenzačními pomůckami. Děkujeme vedení SŠTS za velkorysost a podporu, a přejeme dostatek zájemců o nový obor. Více na www.uo.charita.cz.

Iva Marková)

Dobrovolníci vítáni

Hradec Králové: Dobrovolníci mění svět k lepšímu! Věnujte i vy pár hodin volného času těm, kteří to potřebují! Můžete si vybrat program, kde chcete pomáhat. Dobrovolnické centrum Diecézní charity Hradec Králové nabízí hned tři: 1. GABRIEL na pomoc seniorům, pacientům v hradecké Fakultní nemocnici nebo lidem s duševním onemocněním, 2. MICHAEL na pomoc dětem a mládeži a 3. RAFAEL na pomoc cizincům s výukou českého jazyka, konverzací nebo doučováním do školy.

Děkujeme všem dobrovolníkům za jejich nadšení a ochotu pomáhat. Jsme moc rádi, že v lednu začalo pomáhat 6 nových dobrovolníků. Přidejte se i vy! Kontaktujte naši koordinátorku Kateřinu Bednářovou na tel. 733 276 009. Více informací a přihlášku najdete na www.hk.caritas.cz.

Jana Karasová)

Aktuálně z pardubické Charity

Pardubicko: Oblastní charita Pardubice aktuálně nabízí volné kapacity v Odlehčovacích službách Červánky pro vás či vaše blízké, a to ambulantní formou v Holicích či pobytové v Třebosicích. Cílem těchto služeb je podpořit nejen klienty, ale i jejich rodiny – aby si pečující mohli odpočinout či vyřídit své záležitosti s jistotou, že o jejich blízké je dobře postaráno.

Dále prosíme občany, aby do kontejnerů na oděvy a obuv na pomoc lidem v nouzi vhadzovali pouze čisté, vyprané a nepoškozené oblečení a spárovanou obuv, ideálně v igelitovém pytlíku nebo tašce. Nevhazujte prosím špinavé oblečení, použité pleny či jiný odpad, který znehodnocuje ostatní darované věci, jež pak nelze dál využít. Takový textil prosíme odevzdávejte do sběrných dvorů. Děkujeme všem, kteří pomáhají s respektem. Rozmístění charitních kontejnerů najdete na webu. Blížší info na www.pardubice.charita.cz.

Una Sauka)

Pracovní setkání projektu Erasmus v rumunském Satu Mare

Rumunsko: V lednu proběhlo pracovní setkání v rámci mezinárodního projektu Erasmus+ na téma „Jazyková rozmanitost a vztahy k romské populaci“ v rumunském Satu Mare. Za Diecézní charitu Hradec Králové se ho zúčastnili ředitelka Anna Maclová a pan David Bouma. Pořadatelem byla Asociace organizace Caritas a diecéze Satu Mare.

Účastníci se seznámili s činností zdejší Charity, která pracuje převážně s romskými rodinami. Na workshopu se diskutovalo o cílových skupinách, prioritách v charitní práci a společných tématech. Druhý den proběhla návštěva denního centra Sv. Františka z Assisi v Baia Mare, které slouží primárně romským rodinám, a také exkurze do sociálně vyloučené lokality Craice, kde žije v bídnych podmínkách na 800 lidí, převážně Romů. Účastníci si mohli také prohlédnout místní památky. Třetí den se setkali se zdejším biskupem Eugenem Schönbergem a zavítali do Integračního centra Ardud, kde se věnují předškolákům i školákům, nabízí aktivity pro rodiny a poskytují poradenství.

Naše Diecézní charita je jedním z partnerů tohoto evropského projektu Erasmus+ s názvem „Udržitelný rozvoj: Sociální vzdělávací nabídky v EU – jednat dnes, myslet na zítřek“ a příští setkání proběhne u nás v Hradci Králové. Dalšími partnery projektu jsou například Itálie nebo Rakousko.

Jana Karasová)

(První letošní setkání mezinárodního projektu Erasmus+ v rumunském Satu Mare se zaměřilo na jazykovou rozmanitost a romskou problematiku. Foto: Diecézní charita Hradec Králové)

KALENDÁŘ AKCÍ**Žireč****Promítání filmu Útěkáři a beseda**

■ 7. 3. od 15 hod., Domov sv. Josefa. Promítání autorského filmu studenta Jana Kočího je poděkováním za natáčení v areálu Domova. Nenechte si ujít také besedu s jeho tvůrci. Vstupné dobrovolné. Více najdete na www.domovsvatehojosefa.cz.

Hradec Králové**ALMA – Velikonoční koncert**

■ 23. 3. v 19 hod., kostel Panny Marie. Pořádá Misterios del amor a Hradecká nočna. Koncert podpoří Adopci na dálku. Vstupenky na www.hkpoint.cz.

Chotěboř**Výstava „Štafeta dobra“**

■ březen, kostel sv. Jakuba Staršího. Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity. Informace na www.adopce.hk.caritas.cz.

Červený Kostelec**Exercicie P. Anthony Saji**

■ 4.–9. 6. Charita a farnost v Červeném Kostelci srdečně zvou na duchovní obnovu na téma „Vnitřní uzdravení“, tlumočení zajištěno, lze se zapojit i na vybraný den. Info a registrace na www.charitack.cz.

Výběrové řízení

**ředitel/ka
Oblastní charity
Červený Kostelec**

Zájemci se mohou hlásit do 8. 3. 2026. Bližší informace na www.hk.caritas.cz.

Výsledky Tříkrálové sbírky 2026 v královéhradecké diecézi

Název Charity	Kasičky počet/ výnos	Online kol./Bezhot. dary	Celkem
OCH Červ. Kostelec	275 1 385 926 Kč	19 400 Kč	8 580 Kč 1 413 906 Kč
FCH Dobruška	173 1 251 098 Kč	8 620 Kč	19 200 Kč 1 278 918 Kč
FCH Dolní Újezd	41 453 570 Kč	200 Kč	2 400 Kč 456 170 Kč
OCH Dvůr Králové	167 781 467 Kč	2 211 Kč	17 900 Kč 801 578 Kč
OCH Havlíčkův Brod	558 3 914 081 Kč	37 315 Kč	18 942 Kč 3 970 338 Kč
OCH Hradec Králové	487 2 726 915 Kč	62 160 Kč	101 554 Kč 2 890 629 Kč
OCH Chrudim	344 1 940 158 Kč	23 600 Kč	23 966 Kč 1 987 724 Kč
OCH Jičín	142 661 066 Kč	16 820 Kč	4 551 Kč 682 437 Kč
Charita Jilemnice	148 950 045 Kč	5 320 Kč	14 385 Kč 969 750 Kč
OCH Kutná Hora	288 1 492 531 Kč	20 660 Kč	62 277 Kč 1 575 468 Kč
FCH Litomyšl	132 952 367 Kč	7 000 Kč	19 959 Kč 979 326 Kč
OCH Náchod	299 2 083 529 Kč	14 120 Kč	16 050 Kč 2 113 699 Kč
OCH Nové Hrady u S.	305 1 736 126 Kč	16 600 Kč	5 810 Kč 1 758 536 Kč
OCH Pardubice	497 1 752 177 Kč	26 555 Kč	36 559 Kč 1 815 291 Kč
OCH Polička	175 1 360 498 Kč	11 527 Kč	6 280 Kč 1 378 305 Kč
Charita Přelouč	176 643 272 Kč	8 900 Kč	6 241 Kč 658 413 Kč
OCH Rychnov n. Kn.	205 1 515 897 Kč	8 900 Kč	19 370 Kč 1 544 167 Kč
OCH Trutnov	122 698 967 Kč	5 650 Kč	21 601 Kč 726 218 Kč
OCH Ústí nad Orlicí	638 4 188 390 Kč	40 783 Kč	63 565 Kč 4 292 738 Kč
DCH Hradec Králové			200 Kč 200 Kč
Celkem	5 172 30 488 080 Kč	336 341 Kč	469 390 Kč 31 293 811 Kč

Poznámky a vysvětlivky: Uvedené údaje jsou až do úplného zkontrolování dokladů pouze orientační. V tabulce jsou uvedeny výsledky Tříkrálové sbírky 2026 v naší diecézi ke dni 11. 2. 2026. Do online kasičky na www.trikralovasbirka.cz je možné přispívat po celý rok.

Rozdělení výtěžku: Z výtěžku sbírky zůstává 65 % Charitě, která koledování zorganizovala, 15 % využije na své projekty příslušná diecézní Charita, 10 % pomůže potřebným v zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a zákonných 5 % na režii sbírky.

Více informací o Tříkrálové sbírce 2026 a o konkrétních záměrech využití vybraných peněz naleznete na www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz.

**Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu.
Díky také všem koledníkům, dobrovolníkům
a charitním pracovníkům za pomoc se sbírkou.
Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.**

PŘIJĎ..

SEMINÁŘ OBNOVY

v Duchu Svatém

Nové Adalbertinum,
Hradec Králové

BŘEZEN - KVĚTEN

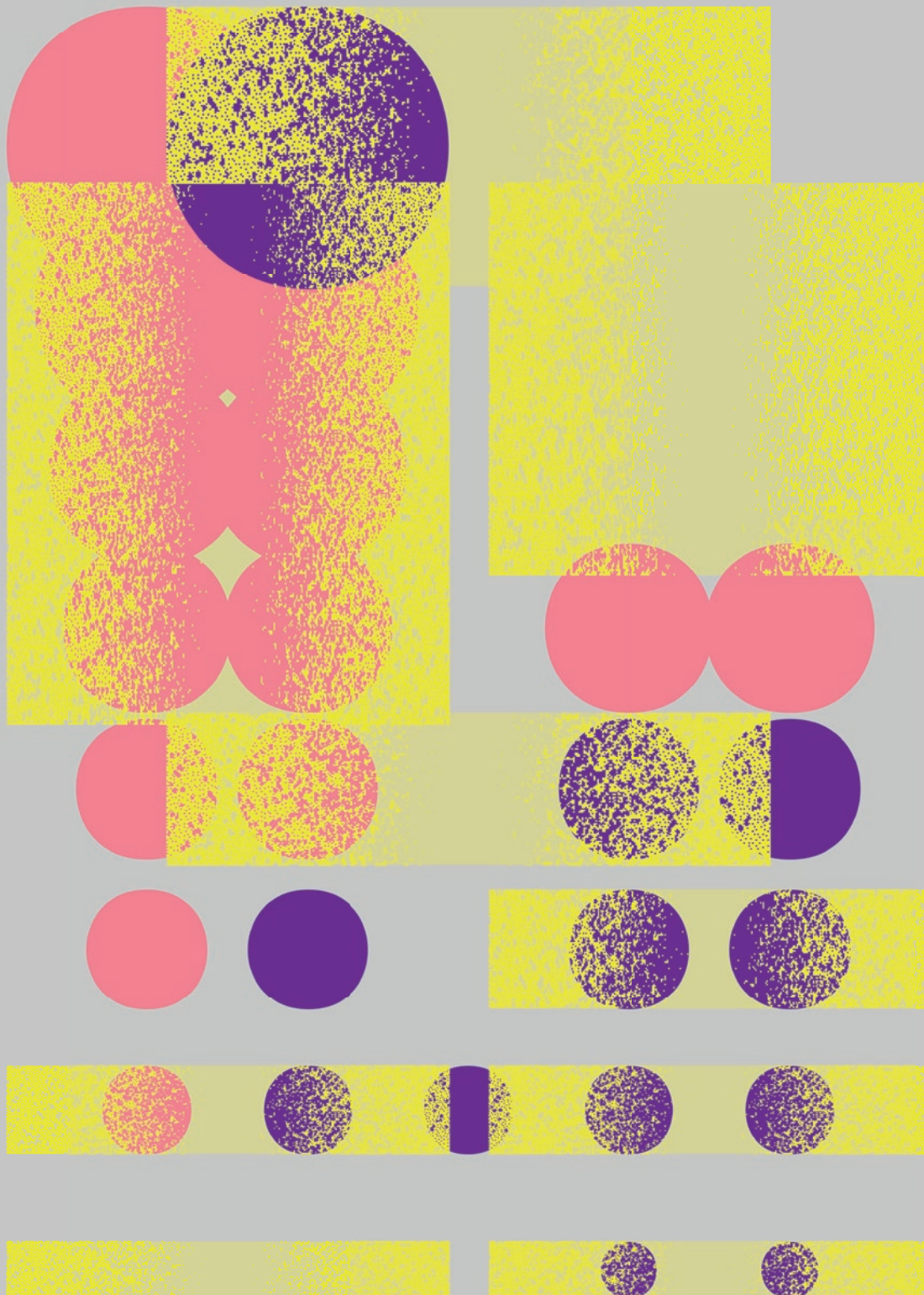
2026

Přihlášení a info:

www.spolecenstvi-echad.cz

Předprodej vstupenek: www.hkpoint.cz
www.fhk.cz

Koncertní řada Stříbrná

Velikonoční koncert

30.3.2026
17.00
Sál Soni Červené

Haydn Sedm posledních slov
Vykupitelových na kříži Hob. XX/1A
L. Koželuh Mše Posk. XXV:1

Český chlapecký sbor Boni pueri
Pavel Horák sborníkem
Filharmonie Hradec Králové
Vojtěch Spurný dirigent